

Το περιοδικόν

...Ές

Θεσσαλονίκη

Τε...

«Παίζουμε Λογοτεχνία»

Δημιουργική Γραφή και Φιλαναγνωσία

Παιδαγωγική Σχολή, ΤΕΠΑΕ

Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης 2022

Η επιμέλεια σελιδοποίησης και εκτύπωσης, έγιναν από
ΕΚΔΟΣΕΙΣ “ΖΥΓΟΣ” – ΜΑΡΚΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ ΕΕ.

«...Η γραφή συμβαίνει σαν τον άνεμο στα μάτια,
ανθίζει με μελάνι,
και γράμματα κανονικά..
Και προχωρεί σαν τίποτε άλλο στη ζωή,
τίποτε άλλο,
εκτός από εκείνη την ίδια τη ζωή.»

Margueritte Duras, *Écrire*, Gallimard, 1993, p.65

«...Επιθυμία μας να ανοίξουμε
τα παραδείσια
και παράξενα περβόλια,
εκεί, όπου των λουλουδιών τ' αρώματα
προσφέρονται σ' όποιον
θέλει να νοιώσει, να γευτεί.»

Guillaume Apollinaire,
La joie Rousse, Calligrammes, Mercure de France, 1918

Φλεβάρης του '22,

Πύργος Παιδαγωγικής Σχολής, Αίθουσα Ισογείου 1.

Στο μάθημα **Φιλαναγνωσία και Δημιουργική Γραφή** αντίκρισα περίπου εβδομήντα ζευγάρια μάτια. Φουρτουνιασμένα βλέμματα, διακριτικά, προσεκτικά σκιρτήματα, πολλές οι ερωτήσεις, τι θα γράφουμε, τι είναι η Δημιουργική Γραφή.

Η πανδημία σε αμφισβήτηση αλλά το φουλ της μάσκας, κυρίαρχο. Έλεγχοι για ιό;;; Κάποτε τελείωσε.

Ξεκινήσαμε...

**πρώτα με βήματα απαλά σε στίχους καταξιωμένων ποιητών
κι αργότερα με δυνατές ματιές στο ποιητικό τους εργαστήρι.**

Τα εβδομήντα μάτια γίνανε σε λίγο καιρό πιο απαιτητικά...αλλά πάντα όμορφα, χαρούμενα, παιγνιδιάρικα. Δειλά και διστακτικά διαβάσαμε κάποιους στίχους. Κάναμε την πρώτη άσκηση-παιγνίδι και ακολούθησαν και άλλες. Στην αρχή γράφανε λίγοι, σχεδόν καμιά δεκαριά. Αργότερα γράφανε οι μισοί... Οι περισσότεροι βέβαια έστειλαν στίχους στην πλατφόρμα.

Οι συναντήσεις αποκτούσαν μια άγρια ομορφιά, όταν λίγοι στην αρχή περισσότεροι αργότερα, τολμούσαν και διάβαζαν τους στίχους τους μεγαλόφωνα.

Οι πιο όμορφες στιγμές των συναντήσεων ήταν, όταν κάποιος/κάποιες ανακάλυπταν άγνωστες πλευρές του εαυτού τους γράφοντας δειλά-δειλά τους πρώτους στίχους. Η Μαρία, σχεδόν έκλαψε διαβάζοντας τους πρώτους της. Η Γεωργία ομολόγησε ότι νοιώθει όμορφα και ο Νίκος με ρώτησε διακριτικά στο τέλος, εάν όντως είναι καλό το ποίημά του και δεν τον ενθαρρύνω απλά. Κάποιοι/ες πιο συνεσταλμένοι/ες μου έστειλαν στίχους στο προσωπικό μου email και ζητούσαν εκεί επιβεβαίωση.

Μάρτης και Απρίλης, η αίθουσα πάντα γεμάτη με 50-60 άτομα.

Μετά το Πάσχα οι φοιτητές έφτασαν τους 30...Ήταν οι φανατικά προσηλωμένοι που γέμισαν με στίχους και πεζά την αίθουσα. Τους ευχαριστώ και αυτούς και τους υπόλοιπους που απουσίαζαν. Γιατί;

Γιατί η δουλειά μας τώρα ήταν πιο εύκολη και πιο αποδοτική. Όλοι και όλες έγραφαν και συνήθως διάβαζαν μεγαλόφωνα στην αίθουσα τα πρωτόλειά τους. Οι αναγνώσεις των κειμένων συνοδεύονταν από σχόλια και κριτικές όλων μας. Ανταλλάζαμε τους στίχους μας, τις μικρές πεζογραφικές ασκήσεις, ήρθαμε πιο κοντά, μιλήσαμε πιο άνετα, γίναμε ομάδα, χω-ρίς αναστολές και φοβίες. Στις δυο τελευταίες συναντήσεις κεραστή-καμε πορτοκαλάδες και καφέ...

Διαβάζαμε και γράφαμε
στίχους άλλων και δικούς μας,
μικροιστορίες και flashstory,
ώσπου δεν μας ένοιαζε πια...

Περπατούσαμε,
τριάντα καρδιές στα δεξιά
τριάντα καρδιές αριστερά,
ώσπου ανοίξαμε την άνοιξη
με ρίμες, μυθοπλασίες και
ιππασίες στα σύννεφα.

Εθελοντικά, κάποιοι/ες θέλησαν να δώσουν κάποια από τα κείμενά τους για να συμπληρωθεί αυτό το έντυπο με τίτλο...
ές Θεσσαλονί- κην τε.

Πλην των κειμένων των φοιτητριών και φοιτητών
συμπεριλήφθηκαν και καμιά δεκαριά κείμενα από φοιτήτριες/τές
του Κοινωνικού Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, αγαπημένοι/ες
φοιτήτριες και αυτοί/ές.

ές Θεσσαλονίκην τε...
Σεπτέμβρης 2022

Χωρίς τίτλο

Κι αν γράφω στίχους, είναι που
αποκρίνομαι στη φλέβα που
χτυπάει.

Σαν το πρωτογόνο κρουστό
που μέτρο, έχει την καρδιά
μ' αλάθητο ρυθμό φορές,
ωσάν ταχυκαρδία....

Κι αν γράφω στίχους, είναι που στη φλεβα μου
μπολιασαν διηγησεις
μνημες δικες μου
μνημες δανεικες
κι αλλες των προγόνων.

Αληθειες που τις ψηλαφιζω
με μια γλωσσα
απο αιωνες υφασμενη
απ' αδραχτια φωτεινα.

Κι αν γράγω στίχους είναι που μ' αξιωνει
να διηγουμαι ανατολες και ηλιοβασιλεμα
να με διαπερνα
ριγος οξυ.

Να μ' εξαγνιζει δια της επαφης κι υστερα
μαξιλαρι μαλακο
να με αφηνει
ξεπνοο απ' το δεος
σ' ενα κομματι μαρμαρο επανω.

Για να μιλησω με τους ισκιους για να αφουγκραστω
τις ωρες που μετρουν την πλαση.

Να νοιωσω
τη φλεβα που χτυπαι
και να αποκριθω.

Χωρις ονομα

ΟΜΑΔΑ 1

Χαρούμενα χορεύω

Χαρούμενη όταν είμαι, θέλω να χορεύω
και ένα και δύο και τρία και τέσσερα,
πιάνω τον ρυθμό και στο χαμόγελο επιστρέφω!

Σαν είμαι θυμωμένη δεν χορεύω,
αλλά με πέντε και έξι και εφτά και οχτώ,
πιάνω το ρυθμό και όλα τα νεύρα μου ξεχνώ!

Κι όταν πάλι λυπημένη είμαι, χορεύω
λίγες κινήσεις, λίγη μουσική κι ανάσες λίγες
πιάνω το ρυθμό και το κλάμα αλλού να ταξιδεύει!

Κι όταν πολλές φορές ανησυχώ,
στροφή, στροφή τις έγνοιες μου πατάω στο ρυθμό!
Και ένα και δύο και τρία και τέσσερα γυρίζω
τις έγνοιες μου ξωπίσω μου να αφήσω!
Και πέντε και έξι πιάσε μου το χέρι και
έλα στο εφτά κι έλα στο οχτώ να κάνουμε χαμό!

Ελευθερία Γιαννακοπούλου

«Μια προσευχή με αφορμή»τονστίχο της Γιώτας Παρθενίου...

Προχτές στο παλιό μου πατάρι την τσάντα βρήκα του
Νηπιαγωγείου.
Ω! πόσες θύμησες μου ανέδειξε κι ας είμαι τώρα πια υπεύθυνη
νοσοκομείου.

Ταξίδι πήγα μακρινό μέσα στο χρόνο τον παλιό καιρό:
φιλίες πρώτες, παιδιάστικα τραγούδια, τότε που μάθαινα το
«Ρο»

Ξανάνιωσα με μιας! Έγινα πάλι άσπρο πουλί με ξέγνοιαστη ψυχή
Δεν γνώριζα το χρόνο, δεν έβλεπα κακό κι η πλάση όλη μου
φαινότανε λευκή.

Δώσ' μου Θεέ μου λίγο από τη νιότη του παιδιού, την καλοσύνη.
Και τη δική Σου ξένοιαστη γαλήνη, σε Εσένα παντοτινή
εμπιστοσύνη.

Ιωάννα Δαδή

Στις εκλογές (Πάνω σε ένα ποίημα του Κ.Π.Καβάφη)

Μαζεύτηκαν οι φοιτητές
Να οργανώσουν εκλογές
δεν θέλαν παμπηφεί κανένα
παρά τον Χ που σπούδαζε στο Α1
και τον Κωστάκη τον τσιγγούνη
ορίσανευπεύθυνο στο κυλικείο
έναν άλλο....
τον είπαν εμψυχωτή θεατρικής ομάδας
γιατί αγάπη είχε πολύ στις βραδινές καντάδες.
τον Πρόεδρο τον αναγόρευσαν ως πιο σπουδαίο
διότι για μια παλιά του αμαρτία
είχε το παρατσούκλι το μοιραίο.

Το ξεραν αυτό οι φοιτητές πως ήταν ένα αστείο
με λόγια ανούσια και θεατρικά, μια θλιβερή παράσταση
στημένη στης αυλής το χαβαλέ.

Μα ήταν όμορφη η βραδιά, ο ουρανός ένα θαύμα
και οι φοιτητές μια γοητεία και μια ομορφιά .
Κι η μπύρα άφθονη και πάμφθηνη
Και σχεδιάζαν έτσι όμορφα
να ξεχαστούνε μες στη οδύνη της σκληρής
και άδικης, της άχρωμης της πανδημίας.

Πάνω σε δυο ποιήματα του Κ.Π.Καβάφη «Ειδήσεις»

Την μια ανούσια είδηση άλλη
ανούσια, χειρότερη ακολουθεί. Θα ακούσουμε
τα ίδια πράγματα, θα ξαναδούμε τα ίδια-
οι ίδιοι και απαράλλακτοι δημοσιογράφοι
μας χαιρετούν μας καληνυχτούν και μας αφήνουν.

Μήνας περνάει και φέρνει άλλο μήνα με τις ίδιες ειδήσεις
αλίμονο πάντα. Καμιά διαφορετική

Αυτά που πρόκειται να γίνουν κανείς εύκολα τα εικάζει.

Είναι τα περασμένα, τα ανούσια εκείνα
που το μυαλό θολώνουν και ξεγελούν το μάτι.

Και καταντάει η ειδησεογραφία σαν ταπεινό δημόσιο
κρατικό ανακοινωθέν να μοιάζει.

Ευθυμούδη-Μηνούδη Παναγιώτα

«Εκλογές»

Μαζεύτηκαν οι φοιτητές μες' τον καιρό των αλλαγών
Να οργανώσουν δήθεν εκλογές, να εκλέξουν εκπροσώπους
Μα μόνο ψήφους ήθελαν, να συγκεντρώσουν, να μαζέψουν
Και υποσχέσεις έδωσαν, τους πάντες αψηφώντας .
Η μία παράταξη υποσχέθηκε με μένος για δημοκρατία.
Οι άλλοι με συνθήματα προσπάθησαν εμάς να μεταπέισουν
Ένας ανεξάρτητος δεν μπόρεσε εμπρός τους να μιλήσει
Φάνταζε μικροσκοπικός,

Έναν τον είπαν γραμματέα άλλον τον αγόρευσαν ταμιά
λύση όμως δεν βρέθηκε καμία...

Ήξεραν πολύ καλά τι κούφια λόγια έλεγαν

Τι λόγια θεατρικά και ψεύτικες υποσχέσεις

και πόσο δεν πίστευε κανείς κανέναν

αλλά ο κόσμος μαζεύτηκε πολύς, όλοι κοιτούσαν τους ομιλητές

και κάποιες όμορφες φοιτήτριες στα άσπρα κοιτούσαν

μια τον ένα ομιλητή και μια τον άλλον.

***

Ευθυμούδη-Μηνούδη Παναγιώτα

Ο Αντώνης

Ο Αντώνης είχε κουραστεί πια με τις μάσκες, τον ενοχλούσαν στα αυτιά, του δημιουργούσαν φαγούρα στο πρόσωπο και όσο το σκεφτόταν, τόσο μεγάλωνε η δυσανασχέτησή του. Δεν είχε την δυνατότητα της επιλογής να μην τις φορέσει και αυτό τον ενοχλούσε περισσότερο από όλα. Μια φορά την είχε κατεβάσει στα κρυφά για να πάρει λίγο καθαρό αέρα αλλά αμέσως τον παρατήρησε η γιαγιά του και του έκανε επίπληξη.

-“Αντώνη για ανέβασε την καλά” του είπε και πριν προλάβει κιόλας να την ανεβάσει, του την είχε τοποθετήσει ήδη στην μύτη.

«Γιατί μου είπε να την ανεβάσω, αφού θα την έφτιαχνε η ίδια αναρωτήθηκε», αλλά δεν εξέφρασε αυτή του την απορία, γιατί ήξερε πως η γιαγιά του είχε κουραστεί αρκετά αυτή τη μέρα. Ήταν μέσα στο αστικό και γυρνούσαν από κάποιες δουλειές που είχε αναθέσει η μαμά στην γιαγιά του να κάνει και από ότι κατάλαβε τα πράγματα δεν πήγαν καλά, οπότε δεν ήθελε να στεναχωρήσει παραπάνω την γιαγιά του.

Ο Αντώνης ήταν ένα ζωηρό παιδί, η μαμά της μητέρας του τον χαρακτήριζε ως ανήσυχο πνεύμα,. Αυτός δεν καταλάβαινε τι σήμαιναν αυτές οι λέξεις όμως δεν της έδινε και πολύ σημασία. Δεν τον ενδιέφερε να μάθει και τι σημαίνει. Αυτό που τον ενδιέφερε όμως ήταν να παίζει, είτε ήταν με τα αδέρφια του είτε με τους φίλους του στο σχολείο,

- Τι καλός που ήταν όταν τους οργάνωνε όλους την ώρα του παιχνιδιού!

-“Αλεξάνδρα εσύ θα φυλάς εδώ και εμείς θα πάμε να κρυφτούμε!” είχε διατάξει μια μέρα στην μεγαλύτερη αδελφή του την ώρα που μοίραζε τους ρόλους του παιχνιδιού.

-“Και ποιος σε είπε εσένα ότι θέλω να παίξω κρυφτό;” Τον ρώτησε σηκώνοντας το βλέμμα της από το κινητό της.

-“Προτιμώ το παιχνίδι στο κινητό μου” συμπλήρωσε.

-“Μπαμπά, η Αλεξάνδρα δεν θέλει να παίξουμε και είναι όλη την ώρα στο κινητό της” παραπονέθηκε ο Αντώνης στον μπαμπά τους.

-“Αλεξάνδρα δώσε το κινητό αμέσως”

Ο Αντώνης είχε μια έκφραση ευχαρίστησης στο πρόσωπο του με την πρόσφατη νίκη του και η Αλεξάνδρα ήθελε τόσο πολύ να του ρίξει μια σφαλιάρα.

Όλα τα μικρά αδέρφια είναι σπαστικά κατά την γνώμη της, τα συζητούσε αυτά τα θέματα με τα φίλες της στο σχολείο που και αυτές είχανε μικρότερα αδέρφια και εκεί παρατήρησε ότι όλες είχανε τα ίδια προβλήματα με αυτήν. Αυτό την έκανε να νιώθει λιγότερο μόνη, τα υπόλοιπα μικρότερα αδέρφια της την υπάκουαν, μόνο ο Αντώνης ήταν ξεροκέφαλος και αντιδραστικός.

Ο Αλέξανδρος και η Πηνελόπη παρακολουθούσαν την διαμάχη με τα δύο μεγαλύτερα αδέρφια τους αλλά δεν μίλησαν, είχαν συνηθίσει στους τσακωμούς τους άλλωστε. Πίστευαν πως ο λόγος που ο Αντώνης και η Αλεξάνδρα μάλωναν ήταν επειδή πάντα ήθελαν να περνάει το δικό τους.

Ποτέ δεν είχαν την εξουσία να παίξουν ένα παιχνίδι που ήθελαν αυτοί. Για αυτό πάντα ακολουθούν τις εντολές των μεγαλύτερων αδελφών τους. Στην προκειμένη περίπτωση προτιμούσαν να παίξουν ένα δραστήριο παιχνίδι στην αυλή οπότε συμφωνούσαν με όσα είπε ο Αντώνης. Η Αλεξάνδρα το είχε παρακάνει με το τηλέφωνο τώρα τελευταία,

-“Πάντως να ξέρεις Αντώνη είσαι πολύ περίεργος, όλα τα αγόρια στην ηλικία σου προτιμούν να παίζουν παιχνίδια στο κινητό μόνο, σε εσένα δεν αρέσουν” του είπε η Αλεξάνδρα εμφανώς εκνευρισμένη και πήρε θέση στον τοίχο ώστε να ξεκινήσει να φυλάει.

***

Ευθυμούδη-Μηνούδη Παναγιώτα

Παρωδία του ποιήματος «Ένας γέρος» από την κατηγορία «Αναγνωρισμένα» του Καβάφη.

Ποίημα για το σκυλί

Στην καταξεραμένη τη βρωμερή μικρή αυλή
ένα σκυλί ανάσκελα στη γη βρίσκεται πάλι •
με ένα μπολάκι άδειο εμπρός του, δίχως φαγητό.

Και βλέποντας τα ρούχα απλωμένα στα μπαλκόνια
πως δεν κατούρησε στα άσπρα τα σεντόνια σκέπτεται
που είχαν σχέδια πανέμορφα, κι ωραία μυρωδιά.

Πως πείνασε πολύ το ξέρει • το νοιώθει και το ζει.
Κι η μάνα του στο μπολ το βρώμικο νερό αλλάζει
με φρέσκο. Α! Τι καθαρό νερό, τι καθαρό νερό!

Ψωμάκι με σαρδέλα κάπως του μυρίζει •
και του φωνάζει η μαμά του «Ρόκυ, έλα»
Την ψεύτρα! Πάλι του έδωσε κροκέτα βοδινό.

ΖΑΡΑΛΗ ΒΑΪΑ

ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Το χωριό μου το μικρό περήφανα λικνίζεται
στη θάλασσα των παιδικών μου χρόνων
στα μαγικά τα σπίτια των παλιών μου φίλων
στην έρημη κι ατέρμονη πικρή μου νοσταλγία.

Το χωριό λαμπιρίζει εκεί που όλοι
με θυμούνται με το μικρό μου παρατσούκλι,
σαν να μην πέρασε μια μέρα από τότε
κι άσε που λένε «πώς μεγάλωσες!».

Το χωριό μου, το χωριό μου,
γυναίκες κάθονται μονάχες στην κουζίνα
πλένοντας και μαγειρεύοντας,
κι οι άντρες στο σαλόνι να μπεκροπίνουν
να ανοίγουν τις ψυχές τους με λόγια στερεότυπα, καθημερινά.
-Γυναίκα! Φέρε πια κι εκείνο το μπουκάλι

Καληνύχτα! Κι αύριο πάλι στου Κώστα που γιορτάζει.

Θεοχαροπούλου Μελίνα

Η μάζωξη

A la maniere de Kavafis (οι Αλεξανδρινοί βασιλείς)

Μαζεύτηκαν νωρίς οι καλλονές οι εύχαρες, και ευκλειείς
φοιτήτριες του ΠΤΔΕ, πολύ αργά τ' απόγευμα στο
υπαίθριο και ελκυστικό το κυλικείο, εκεί υπό τα βλέμματα
πολλών άλλων φοιτητών και δη γειτονικών Σχολών,
τι Νομική και τι Ιατρική και τι Πολυτεχνείο
εκεί, να οργανώσουν τη μάζωξη και σύλλογο να φκιάξουν,
να θέλξουν με τα έργα τους και με ποικίλες εκδηλώσεις.

Εκεί, τη Ρένα εχρίσανε τη Δραμινή, ως πρώτο οργανωτή,
μοίρα τρανή γι αυτήν που όλα τα γνωρίζει.
Εκεί, εκλέξανε την Ορσαλία, πρώτη των πρώτων
ηγέτη και αρχηγό των συνδικαλιστικών αγώνων.

Εκεί, η Καλλιόπη η δεύτερη μαγείρευε για την παρέα.
Πολλά γλυκά, ξινά και εδέσματα ωραία
κατέληξε να μπλέξει, με όλα τα παράξενα
σαν της ζωής και της γιορτής τα δρώμενα.

Μαρία η τρίτη φιλενάδα, ανέλαβε τη μουσική,
χορόν μεγάλο και κυκλωτικό ευθύς να προκαλέσει
Το κέφι της εκεί αμέσως να πυροδοτεί παντού.
Τέταρτη και καλύτερη, η Ευφημία η ονομαστή για ιστορίες,
χωρατά και άλλα παρατράγουδα ανέλαβε την έδρα του
εμπυχωτή, ως της εταιρίαζεν πολύ.
Και με χαρές και πανηγύρια τους φοιτητές συνταίριαξε

Το ΄ξεραν βέβαια όλες πως όλα αυτά ήταν θεάματα και λόγια
θεατρικά, με την αχλύ του χαβαλέ πασπαλισμένα.
Μα ήταν η μάζωξη φιλήσυχη, φιλήδονη και ευχάριστη,
του μέλλοντος οι ώρες εστέκονταν εμπρός
με πανηγύρια και χαρές, με πιώμα και ευτυχία.
Οι δε ματιές των αγοριών παράταιρα ηδονικές και θελκτικές
με υποσχέσεις άμεσες με βλέμματα θυσιαστηρίου.

Καπακτσή Ουρανία

Ποίημα του Καβάφη που μας δίνει ένα μάθημα ζωής

Όσο μπορείς

Κι αν δεν μπορείς να κάμεις την ζωή σου όπως την θέλεις,
τούτο προσπάθησε τουλάχιστον
όσο μπορείς: μην την εξευτελίζεις
μες στην πολλή συνάφεια του κόσμου,
μες στες πολλές κινήσεις κι ομιλίες.

Μην την εξευτελίζεις πηγαίνοντάς την,
γυρίζοντας συχνά κι εκθέτοντάς την
στων σχέσεων και των συναναστροφών
την καθημερινήν ανοησία,
ως που να γίνει σα μια ξένη φορτική.

Καρά Αλή Νεργίς

Πάνω στην τεχνική του λαϊκού δίστιχου **ΑΓΑΛΙ-ΑΓΑΛΙ**

Αγάλι-αγάλι σύντροφε στο Γολγοθά που μας τραβάνε
είμαστε όλοι κραταιοί κι ας τα κορμιά πονάνε.

Κρατήσου πάντα σταθερά με καθαρό το βλέμμα
κι ας ξέρουμε ότι μπορεί να μην υπάρχει τέρμα.

Αγάλι-αγάλι θα φανεί και κάποια ηλιαχτίδα
που θα γεμίσει την ψυχή με μια στερνή ελπίδα.

Και να προσέχετε συντρόφοι αυτό το λουλουδάκι
που στην σχισμάδα φύτρωσε κι αγκομαχά να ζήσει.

μην από λάθος πατηθεί και πάψει να υπάρχει
γιατί μια θλίψη θα απλωθεί απάνω στις καρδιές μας,

ενώ αν γλυτώσει ο ανθός το λέω σαν να το είδα
τότε υπάρχει και για μας μια παραπάνω ελπίδα.

Β': μια απόπειρα συγγραφής

Καλοκαίρι. Ορεινός χωματόδρομος. Είστε στο αυτοκίνητο με τον ή τη σύντροφό σας. Οδηγείτε. Ξαφνικά, σε μια στροφή, βλέπετε μπροστά σας ένα κοπάδι πρόβατα (ή αγελάδες) καταμεσής του δρόμου. Τα ζώα έχουν ξαπλώσει στον μεσημεριανό ήλιο φράζοντας τον δρόμο. Κορνάρετε, αλλά δεν αντιδρούν. Ο βοσκός δεν φαίνεται πουθενά. Στα κορναρίσματά σας απαντούν γαβγίσματα σκύλων - ψηλά, ογκώδη τσομπανόσκυλα που πλησιάζουν από γύρω και κυκλώνουν το αυτοκίνητο. Ανεβάζετε τα τζάμια. Είστε εγκλωβισμένοι.

Φανταστείτε, σε 100 έως 200 λέξεις το πολύ, τη συνέχεια της σκηνής.

ΑΦΗΓΗΜΑ

- Τρομοκρατημένοι και οι δυο! Δυο άνθρωποι της πόλης. Οι καρδιές μας ταμπούρλα, η αδρεναλίνη στα ύψη.
Καμώνομαι τον ψύχραιμο, να σταθώ στο ύψος μου και να καθησυχάσω την κοπελιά μου.
Την κοιτάζω στο πλάι.. Έχει κιτρινίσει από το φόβο της αλλά συνάμα είναι και πολύ θυμωμένη.
- Όχι ρε πούστη!
  - Δεν μπορεί να συμβαίνει σε μας αυτό.
  - Μάριε σου είπα να μην έρθουμε από αυτό τον καρόδρομο. Δεν με άκουσες, ήθελες περιπέτεια. Ε, να λοιπόν πάρτην!!
  - Μην φοβάσαι κορίτσι μου ηρέμησε! Το σημαντικό είναι να μείνουμε ψύχραιμοι. Σκέψου, ναι σκέψου. Τα ζώα δεν μπορούν να μπουν μέσα.
  - AAA Μάριε φοβάμαι πολύ. Έχω χ.....ί πάνω μου!
  - Περίμενε, περίμενε εάν ηρεμήσουμε θα απομακρυνθούν τα πρόβατα ή θα έρθει ο τσομπάνης και τα σκυλιά δεν θα μας βλέπουν εχθρικά.
  - Θεωρητικά έχεις δίκιο αλλά εγώ αυτή την στιγμή τρελαίνομαι και επιπλέον κατουριέμαι.....
  - Έλα βρε χαζούλα να σε πάρω αγκαλιά μέχρι να τελειώσει το πρόβλημα. Μην φοβάσαι.
  - Μάριε με νευριάζεις.
  - Καλά, καλά ηρέμησε πουπουλένια μου. (Χαδάκια και φιλιά).

ΚΑΤΣΙΚΑΣ ΜΑΡΙΟΣ

«Μια αποστολή στη Θάλασσα»

Ήταν 15 Ιουνίου, όταν ο Κωστάκης άνοιξε την πόρτα του σπιτιού, πέταξε την τσάντα στο διάδρομο και φώναξε «φεύγω». Είχε την ελπίδα να τον ακούσει κάποιος, ώστε το βράδυ να μην είχε πάλι τις γνωστές φασαρίες. Η μάνα του έτρεξε να τον προλάβει αλλά εκείνος είχε γίνει ήδη καπνός.

Είχαν δώσει ραντεβού όλοι μαζί μπροστά στην εκκλησία του χωριού «Αυγή». Η Νικολέτα, η Ανατολή, ο Γιώργος (ο κουτσός) και ο Μανώλης (ο γιος του Κουρέα). Ήταν όλοι τους τόσο χαρούμενοι που τελείωσε το σχολείο και είχαν ένα ολόκληρο καλοκαίρι για εξερεύνηση και δράση. Το ίδιο βράδυ μόλις ο Κωστάκης γύρισε στο σπίτι άκουτους γονείς του να συζητάνε για τις καλοκαιρινές διακοπές.

- Μήπως φέτος να πάμε σε κανένα σε νησί; αναρωτήθηκε η μαμά κοιτώντας το φαγητό που έβραζε

-Και ποιός θα πάει στο εξοχικό μας; Κλειστό θα μείνει το σπίτι φέτος; απάντησε αμέσως ο μπαμπάς.

-Όχι! όχι! Μπαμπά, θα πάω εγώ με τους φίλους μου. Θα πάμε για εξερεύνηση στη θάλασσα, πετάχτηκε ο Κωστάκης.

-Τι λες παιδί μου; Δε γίνεται να πάτε μόνοι σας, είστε παιδιά.

-Καλά λέει η μαμά σου Κώστα, δε γίνονται αυτά τα πράγματα, ακόμη είστε οκτώ ετών.

-Θα πάμε με τη γιαγιά και τον παππού και θα είμαστε όλοι μαζί εκεί.

-Α, τα έχεις καλοσκεφτεί όλα βλέπω, χαμογέλασε ο μπαμπάς.

--Αυτό δε θα ήταν άσχημη ιδέα κι έτσι θα μπορούμε κι εμείς να πάμε και ένα ταξιδάκι που χρόνια τώρα σε παρακαλάω.

--Άσε με να το σκεφτώ γυναίκα, γιατί δεν είναι και τόσο εύκολο.

Την επόμενη μέρα το πρωί, ο Κωστάκης το είχε ήδη ανακοινώσει στους φίλους του κι εκείνοι στους γονείς τους. Όταν το έμαθε ο πατέρας του έγινε έξαλλος, αλλά δεν μπορούσε να αναιρέσει κι αυτά που είχε πει ο γιος του. Αυτό ήταν λοιπόν, αφού τα είχε ακούσει για τα καλά ο Κωστάκης το προηγούμενο βράδυ, ο μπαμπάς του τα είχε κανονίσει όλα. Σε μια εβδομάδα τα παιδιά με τη γιαγιά και τον παππού θα φεύγανε στο εξοχικό τους. Τα πέντε ανήλικα παρακολούθησαν έναν ντοκιμαντέρ κι ετοίμασαν ο καθένας από ένα σάκο με τα απαραίτητα (ξηρά τροφή, φακό, ραδιοφωνάκι, σφυρίχτρα, σχοινί, ρολόι και νερό) για εξερεύνηση στη θάλασσα. Μόλις, έφτασαν στο σπίτι ο Κωστάκης ειδοποίησε τη γιαγιά του ότι θα κατέβαιναν στην παραλία. Εκείνη τρομαγμένη ετοιμάστηκε να πάει μαζί τους.

- Βρε γιαγιά το ξέρω το μέρος, δε θα πάθουμε κάτι.

-Άσε με να ξέρω κάτι παραπάνω, σαν γιαγιά σου.

Τα παιδιά πήγανε στην παραλία και ξεκίνησαν να περπατάνε, ώσπου βρήκανε ένα μονοπάτι. Η Νικολέτα ως γνωστή φοβητσιάρα προσπαθούσε να τους πείσει να σταματήσουν εκεί, οι υπόλοιποι όμως δεν συμφωνούσαν.

Περπατούσαν σίγουρα είκοσι λεπτά, ώσπου κατέληξαν σε μια ερημική παραλία γεμάτη σκουπίδια και μάζα.

-Ιουου, Ιουου φώναξε η Ανατολή:

- Εδώ βρωμάει χειρότερα κι από το μαντρί στο χωριό, συμπλήρωσε ο Μανώλης.

-Ψυχή δεν υπάρχει εδώ, μουρμουσούρισε ο Γιώργος

-Εγώ σας είπα να σταματήσουμε, είπε πεισμωμένα η Νικολέτα:

-Κάτι πρέπει να κάνουμε, αποκλείεται να αφήσουμε αυτή τη βρωμιά δίπλα στη δική μας παραλία, είπε χαμογελώντας ο Κωστάκης.

- Καλά λες φίλε μου, πετάχτηκε ο Μανώλης , όλη μέρα η μάνα μου φωνάζει να καθαρίσω το δωμάτιο και τελικά τα κάνει μόνη της , η προσευχή της θα πιάσει τόπο τώρα κι ας μην είναι το δωμάτιό μου.

-Καλά αυτό δεν είναι τίποτα, ο δάσκαλος στο σχολείο εδώ και πόσο καιρό μας λέει να κρατάμε το περιβάλλον καθαρό, ορίστε θα κάνουμε μια αρχή, άνοιξε το στόμα της η Ανατολή.

-Άντε καλά θα βοηθήσω κι εγώ αλλά θα προσέχουμε καλά; συμφώνησε και η Νικολέτα:

-Καλά καλά φοβητσιάρα μου εσύ, είπε χαμογελώντας ο Γιώργος:

- Εε σταμάτα πια, σε φτάνω και με τα πόδια και με τα χέρια. Ακούς, .

Οι πέντε φίλοι κοιταχτήκαν κι έμειναν σιωπηλοί...Για λίγο όμως. Στη συνέχεια ξεκίνησαν να καθαρίζουν....

Αν περάσετε από εκεί θα δείτε μια παραλία πανέμορφη, καθαρή και αψεγάδιαστη...

Κιρκινέζη Ησαΐα

Πάλι για σένα

Στα ίδια πάλι για σένα να 'μαι.
Μου λες δε θες να μιλάμε, μας κάνει κακό,
Αλλά χωρίς να σε νοιώθω κοντά μου
είμαι ένα φεγγάρι νεκρό.

Θυμάσαι προχθές; Θυμάσαι;
στα χέρια σου κρατούσες όλο μου το είναι;
Δεν θέλω να σε χάσω, δεν θέλω να ξεχάσεις,
Σε νοιώθω, ψιθύριζα...

Θα έρχομαι όμως να σε βλέπω κρυφά
κρυφά έστω και τώρα για λίγο.
Μα να χαμογελάς ψυχή μου,
για να φωτίζεται η ψυχή μου.

Θα σε περιμένω, να το θυμάσαι
όσος καιρός κι αν χρειαστεί
Για σένα έχω φυλαγμένη την καρδιά μου
Κι ότι και να γίνει
Εγώ πάλι για σένα είμαι
Το φυλακτό που έχω στην καρδιά μου.

Κώστα Αντωνία

«ΜΗΤΡΟΤΗΤΑ»

Μητρότητα,
το τρυφερό γαλάζιο χρώμα της γαλήνης.
Το δροσερό αεράκι που κουνάει τις κουρτίνες
Άλλοτε της ψυχής μου
κι άλλοτε της παιδικής αυλής μου.

Μητρότητα,
ζεστό καλοκαίρι γεμάτο εκπλήξεις
Μια φουρτουνιασμένη αιώνια ελπίδα
σε μια γλυκιά βρεφική μυρωδιά

Μητρότητα,
η αρχή, η αφετηρία , το τέλος
και η ατέλειωτη διαδρομή
της αγάπης και στοργής.

ΔΙΑΚΟΥ ΕΙΡΗΝΗ

Η δική μου ασκητική

Οι μόνες οι στιγμές που κάποιος δεν πονά και δεν το χαίρεται
είναι στην κοιλιά της μάνας.

Από τη στιγμή που εμφανίζεται στον κόσμο,
αρχίζει να γελά, να πονά και να νιώθει.

Τι νιώθει, δε το ξέρει ακριβώς,
τα συναισθήματα, μας ξεγελούν.

Κλαις από λύπη, από πόνο και από χαρά.

Ο άνθρωπος είναι σε μια πάλη συνεχή,
με το μυαλό του, με την καρδιά του, τις επιλογές του
και τις συνέπειες αυτών.

Χάνουμε τη ζωή μας σκεπτόμενοι αυτά
που θέλουμε να κάνουμε, χωρίς να τα κάνουμε.

Σκεπτόμενοι τις επιλογές που έχουμε
και τελικά δεν επιλέγουμε καμία.

Πως μπορεί να σταματήσει αυτή η μάχη
του ανθρώπου με τον εαυτό του; Μπορεί;

Μπορεί ο άνθρωπος να ζει χωρίς να πονά;

Και αν γινόταν αυτό θα ήταν ακόμα άνθρωπος;

Μήπως ο πόνος που νιώθουμε μας κάνει ανθρώπους;

Μαλέκα Φανή

Εκείνος

Εκείνος,
φτερουγίζει ψηλά στον ουρανό
και κάνει τη μικρή ζωή μου
να μην μοιάζει ίδια πια.

Εκείνος,
όταν έρχεται δίπλα μου, ηρεμώ
και πάλι το ίδιο όνειρο ζω,
πέταγμα πουλιών εσύ και εγώ.

Εκείνος,
στον Βόλο με τσίπουρα μαζί
και εγώ στην Σαλονίκη να μένω εκεί
κι αυτή η απόσταση ατέλειωτη διαδρομή
γεμάτη Κύκλωπες και Λαιστρυγόνες.

MANTZIOY EYΘAΛIA

ΧΑΪΚΟΥ

Το χαϊκού είναι μια στιχουργική μορφή, ενσωματωμένη στην παραδοσιακή ταξιδιωτική λογοτεχνία της Ιαπωνίας, που έγινε αρκετά δημοφιλής στη Δύση από τα τέλη του 19ου και τις πρώτες δεκαετίες του 20ού αιώνα. Στην πολιτιστική παράδοση της Ιαπωνίας το χαϊκού συμβολίζει έναν τρόπο σκέψης και ζωής, μια ειδική μορφή τέχνης να βλέπεις και να αντιλαμβάνεσαι την πραγματικότητα ξεχωριστά και ιδιαίτερα. Στην πιο συνηθισμένη τους μορφή, τα χαϊκού είναι επιγράμματα 17 συλλαβών, που διαιρούνται σε τρεις ανομοιοκατάληκτους στίχους, έτσι ώστε ο α' στίχος να αποτελείται από 5 συλλαβές, ο β' στίχος από 7 συλλαβές και ο γ' στίχος από 5 συλλαβές.

Χαϊκού #1

Η γυναίκα του
Στο κρεβάτι έπεσε
Μα 'κείνος βγήκε.

Χαϊκού #2

- Ε, συννεφάκι.
Γνωρίζεις από δάκρυ;
- Ξέρω από βροχή.

Ελένη Μορέλλα

Η κοπέλα

Μικρή η κοπέλα, αθώα και γλυκιά,
τριγυρνά στα στενά τα δρομάκια του χωριού.
Το χιλιομπαλωμένο της φουστάνι
ξεθωριασμένο σαν τη μίζερη ζωή της.
Αλλά παρ' όλα αυτά χαμογελάς
γενναίο πλάσμα, δύσμοιρο!

Στο δρόμο σαν βγαίνεις, κανείς δεν νοιώθει,
η φτώχεια πόσο σε πληγώνει.
Χαμογελάς ευχάριστα και σβήνεις τον πόνο σου
μόλις τρέξεις κάποιον άλλον να βοηθήσεις.
Γλυκιά και πάντα, ήρεμη
γενναίο πλάσμα, δύσμοιρο!.

Στο σπίτι όταν γυρίσεις, ξέρεις
πως μήτε φαγητό, μήτε φωτιά να ζεσταθείς.
Όμως, κάθε πρωινό την καινούργια μέρα,
με γλυκό χαμόγελο καλωσορίζεις.

Ω πανέμορφο πλάσμα! Γλυκό μου κορίτσι!
Απορώ με τόση δύναμη που έχεις
Και ας ξέρεις πως άλλο φουστάνι δεν έχεις,
Πως η φτώχεια κι άλλη φτώχεια φέρνει
ολημερίς με πόνο και πείνα διαρκείας.

Μπαγκλαρίδου Αικατερίνη

Σαν την Άνοιξη

Ήρθε ο Μάρτης ξαφνικά
γεμάτος λουλουδάκια
Ήρθε κι ο Καρακίτσιος
γεμάτος με στιχάκια.

Τη τάξη η αύρα του γεμίζει
με το κασκόλ, να ανεμίζει
Κι όλο χαρά ποιηματάκια
εμπνέει στα παιδάκια.

Μπουμπούρη Θεοφανή

Γράμμα...

Αγέννητο παιδί μου, πώς να σου μιλήσω....
Πώς να σου πω τα πιο πικρά μαντάτα...
Πώς να γεμίσω μόνη μου εκείνου το κενό...
Πώς να απαλύνω μάτια μου τον πόνο της καρδιάς....

Παιδί μου, έφυγε προτού να γεννηθείς
Δεν πρόλαβε να σε χαρεί
Δεν θα χαϊδέψει ποτέ του τα μαλλιά σου
Δε θα μυρίσει ποτέ τη μυρωδιά σου
Δεν θα 'ναι δίπλα σου τη πρώτη μέρα στο σχολείο

Δεν θα του μιλήσεις για την πρώτη σου αγάπη
Δεν θα του πεις τα πρώτα μυστικά
Δεν θα κρυφτείς στην ορθάνοιχτή του αγκαλιά.

Μόνο εσύ απέμεινες να μου θυμίζεις
Την άφθαρτη μεγάλη μας αγάπη
Στα μάτια τα δικά σου θα βλέπω εκείνον
Μέσα από την φωνή σου θα ακούω εκείνον.

Θα είμαστε παιδί μου μόνες, μα εγώ μάνα και πατέρας δίπλα σου
Μαζί θα πάμε στο δύσκολο μονοπάτι της ζωής
το χάδι της μάνας σου θα νοιώσεις μόνο
το δικό μου φιλί θα γεύεσαι.

Τι κρίμα κι άδικο παιδί μου
Να χωριστούμε έτσι ξαφνικά, τόσο νωρίς!

Μα εκείνος από ψηλά θα μας προσέχει
Σαν άγγελος με τα μεγάλα του φτερά...

Μπουμπούρη Θεοφανή

Γιατί.....

Μόνη, πόσο μόνη, ατελείωτα μόνη
Έχει απλώσει η μοναξιά τα μαύρα δίχτυα της
Και μ' έχει τυλίξει δυνατά
Με σφίγγει, με πνίγει και πονά

Ούτε οίκτος, ούτε λύπη
Μόνο πόνος, μόνο πίκρα και ερημιά

Σε ψάχνω, σε ζητώ
Δεν είσαι πουθενά
Σε βρίσκω μόνο στα όνειρα
Ευπνώ κλαμένη ιδρωμένη
Απλώνω τα χέρια
Κι όλο πας πιο μακριά

Χάνεσαι, απομακρύνεσαι, θολή η εικόνα σου
Όχι, όχι αρνούμαι δεν συμβαίνει αυτό
Δε θέλω να ξεχάσω τη μυρωδιά σου
Δε θέλω να χάσω την θέρμη της αγκαλιάς σου
Δε θέλω να ξεχάσω το χρώμα της ματιάς σου

Γιατί, γιατί, γιατί τώρα
Ένα αναπάντητο γιατί θα με τυρρανά
Ένα γιατί θα τριγυρνά σα τρέλα στην καρδιά

Γιατί να σε χάσω
Γιατί να μη προλάβω να σε χαρώ
Γιατί να χωρίσουμε τόσο νωρίς και άδικα
Γιατί να αδειάσει η αγκαλιά μου απ' την αγάπη σου
Γιατί να μη νοιώσει το κορμί μου ξανά τα χάρδια σου
Γιατί να μη μου ψιθυρίσεις ξανά το σ' αγαπώ
Γιατί να μη σε ξαναδώ...

Μπουμπούρη Θεοφανή

Επί του πρακτέου της βραχείας φόρμας, Β΄: μια απόπειρα συγγραφής

Καλοκαίρι. Ορεινός χωματόδρομος. Είστε στο αυτοκίνητο με τον ή τη σύντροφό σας. Οδηγείτε. Ξαφνικά, σε μια στροφή, βλέπετε μπροστά σας ένα κοπάδι πρόβατα (ή αγελάδες) καταμεσής του δρόμου. Τα ζώα έχουν ξαπλώσει στον μεσημεριανό ήλιο φράζοντας τον δρόμο. Κορνάρετε, αλλά δεν αντιδρούν. Ο βοσκός δεν φαίνεται πουθενά. Στα κορναρίσματά σας απαντούν γαβγίσματα σκύλων – ψηλά, ογκώδη τσομπανόσκυλα που πλησιάζουν από γύρω και κυκλώνουν το αυτοκίνητο. Ανεβάζετε τα τζάμια. Είστε εγκλωβισμένοι.....

-... την τύχη μου μέσα! Τι άλλο πια θα συμβεί σ' αυτή την εκδρομή; Μόνο διαστημόπλοιο δεν συναντήσαμε!

-Ακόμα!!! Περίμενε έχουμε χιλιόμετρα μπροστά μας μέχρι να φτάσουμε, «παίζει» να βρούμε και διαστημόπλοιο...

- Τι να πω ο άνθρωπος! Ότι θα πήγαινα Μέτσοβο, εγώ που υπηρέτησα ειδικές δυνάμειςρ-0, για να με φάνε οι λύκοι πάνω στα νιάτα και την ομορφάδα μου, να μου το λέγανε ρε δεν θα τους πίστευα! Λύσσαξες με τα βουνά και τα λαγκάδια...

- Έλα νταξμωρέεε... Πω πω πώς κάνεις έτσι, δεν είμαστε και στο δρόμοοοο...

-Για μένα ισχύει για σένα δε ξέρω για πόσο ακόμα...! Άκουσε με αρκετά έχω συγχυστεί με τα πρόβατα και τα γελάδια. Μην αρχίζεις κι εσύ με τα ζεν σου! Έ λ ε ο ς!

-Μμμμμ, εγώ φταίω τώρα; Εσύ παιδάκι μου με νεύρα γεννήθηκες. Και λίρες να είχε ο δρόμος θα σε πείραζε το έντονο κίτρινο στο χρώμα τους!

-Εεεεε, φτάνει ως εδώ! Θα σε κατεβάσω και θα φανεί σαν ατύχημα...

-Ουπς! Πάει το νύχι μου! Τι κατάλαβες γκρινιάρη;;;

-Θεέ μου δώσε μου υπομονή... Επιτέλους ο τσομπάνης! Άντε μπάρμπα μια ώρα περιμένουμε.

-Τώρα, τώρα τα μαζεύω...!

- ...και να σε ρωτήσω μάστορα, μήπως ψήνεσαι ν' αφήσω την δικιά μου και να πάρω καμιά προβατίνα που δε μιλάει κιόλας;;;

- .....

- Όχι ε; Καλάαααααα.....

Μπουμπούρη Θεοφανή

Εάν ήμουνα νερό

Εάν ήμουνα νερό
Θα δρόσιζα το πρόσωπό σου
θα σε ταξίδευα
στα πέρατα του κόσμου

Εάν ήμουνα αέρας
Θα έκανα το φουλάρι σου
Αητό στον ουρανό
Για να μου φέρει θύμησες

Εάν ήμουνα η φωτιά
Θα ήμουν η δάδα στη καρδιά σου
θα την κρατούσα πάντα
αναμμένη

Εάν ήμουνα η γη...
Θα σ' αγκάλιαζα
Θα σε προστάτευα
Απ' τις άγριες ερήμους της ζωής

Μπουμπούρη Θεοφανή

Η ίδια πολιτική

Την μία ψεύτικη πολιτική άλλην
ψεύτικη, με ιδίαν διάθεσιν ακολουθεί. Θα ακούσουμε
τα ίδια πράγματα, θα ξαναδούμε τα ίδια!
οι όμοιες πολιτικές μας βρίσκουνε και μας αφήνουνε.

Πολιτική περνά και φέρνει άλλη πολιτική μεγάλη.
Αυτά που θα γίνουν, εύκολα προλέγεις
Είναι τα περασμένα τα χθεσινά, τα ίδια εκείνα.
Και καταντά η πολιτική ίδια και απαράλλακτη να μοιάζει.

Μπουμπούρη Θεοφανή

Η αγκαλιά

Είπες «θα πάγω σε άλλη αγκαλιά, θα πάγω σ' άλλη πιο καλή.
Μια άλλη αγάπη θα βρεθεί καλλίτερη από αυτή.
Κάθε προσπάθειά μου ΓΙ ΑΓΚΑΛΙΑ είναι ΧΑΜΕΝΗ.
Και είναι η ψυχή μου –σαν κάρβουνο- ΠΙΟ μαυρισμένη.

Α! ως τότε η μαύρη καρδιά μου τον καημό αυτόν θα
υπομένει;
Όπου διαβώ και όπου γυρίσω
τα μαύρα της τα μάτια αντικρίζω
που τόσα χρόνια θαύμαζα και πάντα τραγουδούσα.

Αγκαλιές άλλες δε θα βρεις, δεν θα βρεις πιο καλές.
Ο πόνος κι η μοναξιά πάντα θα σε ακολουθεί.
Στες θύμησες τες ίδιες θα γυρνάς

Και μες στες ίδιες αγκαλιές θα τριγυρνάς
Στην αγάπη αυτή πάλι θα γυρνάς. Για τα αλλού –μην ελπίζεις-
Έτσι που ρίζωσες εδώ στην αγκαλιά ετούτη
Όλη την ομορφιά και τη στερνή σου τη ζωή τη χάλασες.

Μπουμπούρη Θεοφανή

Το χιόνι

Χιονίζει
χιονίζει στο δάσος
στα δέντρα,
περνά σαν τρέλα η παγωνιά στο χώμα, στα λουλούδια.

Χιονίζει
κι η παγωνιά θεριεύει
τα συννεφάκια βγάζει
στα χείλη των ανθρώπων.

Χιονίζει
χαρούμενα παίζουν τα παιδιά
φωνούλες χάνονται
στο χιόνι.

Χιονίζει
απλώνεται
παντού η παγωνιά.

και τρέχουν όλοι μέσα.
μπροστά απ' τη φωτιά.

Χιονίζει
όλη νύχτα το χιόνι
απλώνει το πάπλωμα
μες τη παγωνιά.

Οι Λευτεριστές
Πάνω στο ποίημα του Κ.Π.Καβάφη,
Αλεξανδρινοί βασιλείς

Μαζεύτηκε η ποιητική παρέα
να οργανώσουν εκλογές,
να ορίσουν πάρεδρο και γραμματέα.
στο ΑΡΙΣΤΟΝ μεζεδοπωλείο της οδού Θεμιστοκλέους.

Τον άξιο Λευτέρη τον χρίσαν πάρεδρο
να γράφει στίχους.
Τον Νικολόπουλο υπεύθυνο της μουσικής
γιατί εγνώριζεν καλό μπουζούκι.
Τον Γιώργο τον Νταλάρα ως καλλίφωνο εβάλαν μέλος
Για να τα τραγουδάει.

Τον Κυρ τον είπαν σκιτσογράφο
Λόγω ειδικότητας
και την Παππά την είπαν εμψυχωτή
της θεατρικής ομάδας.

Και υποσχέσεις κάθε Σάββατο
ΜΕ ΥΠΟΓΡΑΦΕΣ
Να παρευρίσκονται στις ουζοσυνάξεις
Και πάρεδρο ποτές δεν αλλάξανε.

Τα έτη εκυλούσανε γεμάτα
με καλαμπούρια και γέλια.
Όσπου ξάφνου ο πάρεδρος
αντί για ούζο έπινε σόδα
με εντολή γιατρού
και ελάλησε «τέτοια ξεφτίλα
δεν την αντέχω»
και έβαλε λουκέτο

Μπουμπούρη Θεοφανή

<< το παράπονο του οριστικού άρθρου >>

Τη συνάντησα χτες τ' απόγευμα
στο παλιό ερειπωμένο σπίτι,
καθόταν στο μισοσκόταδο ασάλευτη,
της φύσηξα τη σκόνη απ το πρόσωπο
και την τράβηξα έξω στην αυλή.

Δεν έφυγε.

Μόνο που πήγε στα απλωμένα ρούχα
και ξεκρέμασε ένα πουκάμισο.

<<βλέπεις>> μου είπε

<<πάντα το φορούσα>>...

N.M.

Ο μάγειρας.

Γλυκιά η ζέστη του μάλλινου κασκόλ,
το άγγιγμα της απαλής κουβέρτας
στο γυμνό μουδέρμα πάνω.
Ο μάγειράς μου.

Περίπατος στην Κρήνη την ηλιόλουστη,
ελάχιστες οι ξένοιαστες στιγμές
πριν να σημάνει τον αγώνα το παλιοξυπνητήρι.
Ο μαγειράκος μου.

Ηρεμία σκοταδιού στην κούραση των ματιών,
ο κρυφός ήχος της ηδονής.
Λ ί ο α κ ό μ α

Ντάσιου Νίκη

Θα συννεφιάζει πιο συχνά όταν θα λείπεις.....

Δε θα σημαδεύει την αρχή της μέρας
η γεύση του καφέ στα χείλη σου.
Δε θα γλυκαίνει την πικρή γεύση
στα δάκρυστά μου,
το άγγιγμά σου στο πρόσωπό μου.
Δεν θα περιμένω πια στο τέλος της βάρδιας.
Χίλια φιλιάρια σου δώσω...
Εσένα,
που μου έμαθες την απλότητα της αγάπης.
Α γ α π η μ έ ν ε
μ ο υ.

Ντάσιου Νίκη
Θεσσαλονίκη 2022

ΕΣΥ

Θα συννεφιάζει πιο συχνά όταν θα λείπεις...

Εγώ,

θα περιμένω πάντοτε, να δω ξανά λίγο απ' το φως σου.

Το πρόσωπό σου να φωτίζει αχνά το σκοτεινό δωμάτιο

και μια ανεμώνη άγρια να ξεφυτρώνει

στα σταυρωμένα χέρια σου.

Ο χρόνος μαζί σου ένα μωρό νεογέννητο

που δεν περνά απαρατήρητο,

τα κύματα να σε ζηλεύουν, όταν πατάς στην παραλία

Σε κρατώ και σε φιλώ.

Στιγμές ανείπωτες ολόκληρη η ζωή μας.

Και αν κάποτε όλα σβήσουν,

εγώ θα σε κρατώ για πάντα αγκαλιά

σαν μια αιωνιότητα στον χρόνο.

Έτσι όμορφες να καταλήγουν οι αναμνήσεις των ανθρώπων,

όπως οι δικές μας,

Αγαπημένη/ αγαπημένε μου

PANTELIDOY ANASTASIA

Η Στιγμή και ο έρωτας

*Ημέρα φωτεινή, ο ήλιος δεν κουράστηκε
Τα λουλούδια ανθίζουν σιωπηλά.*

*Τα φύλλα των δέντρων κυματίζουν
στον ρυθμό του αέρα
Ο χρόνος κυλά γοργά*

*Εσύ μετράς στα δάχτυλα την ομορφιά της φύσης
να δίνεις στην στιγμή ουσία*

*Σε κοιτάζω με μάτια που ονειρεύονται
να κάνουν τον έρωτά μας ποίημα*

*Ο χρόνος παγώνει στο χαμόγελό σου
Τα βλέμματα μας διασχίζουν το άπειρο
Όνειρα για το αύριο πρωτοστατούν στην σκέψη μας*

*Πόσο όμορφη στιγμή
Ένα κόκκινο τριαντάφυλλο
Σαν μια ελπίδα που ανθίζει
στον παράξενο τούτο κόσμο.*

PANTELIDOY ANASTASIA

Ο κόσμος μας

*Ο κόσμος μας βυθισμένος στην μελαγχολία
Οι άνθρωποι πια δεν ονειρεύονται
Οι ονειροπόλοι χάθηκαν με το πέρασμα του χρόνου*

*Οι έρωτες έπαψαν να ανθίζουν
Οι νέοι πιο αδιάφοροι από ποτέ
Βυθισμένοι στην ανία της εποχής
Χαμένοι στις σκέψεις τους*

*Το μέλλον μας θολό
Στην ψυχή μας γλυκοχαράζει η ελπίδα*

*Λίγο να σταματούσε ο χρόνος,
έτσι να θυμηθούμε για λίγο τα παλιά
Τότε, που όλα κυλούσαν όμορφα*

*Τα όνειρα άκμαζαν
Οι έρωτες έντονοι, πήγαζαν από τις ψυχές των ανθρώπων
Τα παιδιά φώτιζαν με τα χαμόγελά τους τις μουντές ημέρες*

*Πολύχρωμες σκέψεις σε έναν άχρωμο κόσμο
Έδιναν ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο*

*Ο κόσμος μας πια αγνώριστος
Τα χαμόγελα σβήνουν
Τα όνειρα τελειώνουν*

*Μην απελπίζεσαι, δεν έχεις καιρό για χάσιμο
Οι άνθρωποι πια παλεύουν με το μέσα τους
Σεν έναν κόσμο νεκρό για ένα καλύτερο αύριο.*

PANTELIDOY ANASTASIA

Η μάνα

Η μάνα,
Γλυκιά οπτασία με μάτια γαλανά,
σε παίρνει απ' το χέρι και σε πάει μακριά,
αφράτο κύμα σε μια γνώριμη παραλία,
καθώς ο ήλιος επιστρέφει κι οι σκέψεις γαληνεύουν.

Η μάνα,
ακλόνητος βράχος, στη μέση ενός πολέμου
ενάντια στον εχθρό,
πυροβολεί με ένα πιάτο «μουσακά».
Ο λόγος της γεμάτος μέλι, χαμόγελα και προστασία.

Η μάνα,
τη ρημαγμένη μου καρδιά, κάτω απ' τις φτερούγες της κρατά
και όλου του κόσμου τα παιδιά τα βλέπει σαν τα δικά της.

Μάνα,
ένα μπουκέτο αγάπη, μυρωδάτο σπιτικό γλυκό
Ατόφιο πορτοκάλι.

ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ ΕΡΜΙΟΝΗ

Τελευταία εργασία και χαρά

Η εργασία ζήτησε
ποιήματα να γράψω
και μία συγγραφέα,
εγώ να μελετήσω

Μια Ελληνίδα διάλεξα
κρατάει από Καβάλα
πολλά τα παραμύθια της
και είναι και μεγάλα

Η συγγραφέας επιλογής
είναι η Γαλατεία
γυναίκα άξια, σπουδαία
και όλο γοητεία

Όλο για τα παιδιά μιλά
μέσα στα κείμενά της
αυτά που τόσο αγαπά
και τα 'χει σαν παιδιά της

Δε το 'χω με τα ποιήματα
αλλά θα προσπαθήσω
ένα δεκαράκι τίμιο
εγώ να διεκδικήσω.

Πουναρτζόγλου Ευάγγελος

Τα μικρά αγγελο-διαβολάκια

Άνοιξε πάλι ο καιρός
μπήκε το καλοκαίρι
παντού παιδάκια τρέχουνε
με παγωτό στο χέρι

Τελειώσαν τα σχολεία τους
και οι υποχρεώσεις
Ξεχύθηκαν να παίξουνε
δίχως τις σημειώσεις

Το μόνο πράγμα που κοιτάς
είν' η ανεμελιά τους
μαζί με τα χαμόγελα
που έχουν στην καρδιά τους

Τι μάθανε στην τάξη τους;
Τι ζουν στο σπιτικό τους;
Αυτά θα ζωγραφίζονται
στο βλέμμα το αγνό τους

Μικρά μοιάζουν αγγελάκια
χαίρονται σαν παιδιά
μα διαβολάκια γίνονται
όταν το θέλω το δικό τους
η άσπλαχνη μανούλα
καθόλου δεν κοιτά

Πουναρτζόγλου Ευάγγελος

Ο έρωτας της καρδιάς

Έρωτας είν' τα μάτια σου
σαν η καρδιά χτυπά
και ο ήχος του ονόματος
να ψιθυρίζεται γλυκά.

Χαρά μου και ελπίδα μου
μία και μοναδική
θα είσαι στη ζωή μου
εσύ παντοτινή

Τα μάτια σου τα σκαλιστά
με το βαθύ γαλάζιο
να τα φιλώ ολονυχτίς
ποτέ μου δεν τ' αλλάζω

Κράτα με στην αγκάλη σου
μικρή μου χαϊδεμένη
να ταξιδεύουμε μαζί
σε όλη την οικουμένη.

Πουναρτζόγλου Ευάγγελος

Στα πέπλα τ'ουρανού

Στα αγαπημένα χέρια σου, του χρόνου τις γραμμές
ξανά θα ψηλαφίσω.

θα ανοίξουν μονοπάτια οι καρδιές μας
στα πέπλα τ'ουρανού και στους κορμούς των δέντρων.

Εκεί, σφραγίζονται οι μνήμες, εκεί
που πελεκάει το φως,
την κάθε αυγή με τα χαράματα ο ήλιος,
εκεί που ξέρει το χαμόγελο ν'απλώνεται
πάνω στα πρόσωπα, στις φυλλωσιές των δένδρων.

Εδώ, στις φυλλωσιές ανάμεσα,
δεν φοβάμαι, ούτε τους ανθρώπους.
Δεν περνούν από 'δώ οι ξυλοκόποι.

Τριανταφυλλιά Σφουγγάρη

Θα συννεφιάζει πιο συχνά όταν θα λείπεις.....

Και εγώ στην θάλασσα, στην αμμουδιά
προσμένω να γυρίσεις,
ή πάλι στις φωτιές του ουρανού
μετρώντας με την Πούλια.

Χιλιάδες καλοκαίρια που έλιωνε το παγωτό.

Μα τώρα δεν είσαι εδώ
θυμάμαι πάλι το χάδι στα μαλλιά
και μια αγκαλιά ζεστή
μες στα κρυστάλλινα νερά.

Αγαπημένε μου Παππού.

Τσιαούση Γεωργία

Ραψωδίες και Ρέκβιεμ

Πόσα τραγούδια γράψαμε
μαζί σ' αυτό το λόφο.
Με όλα τα άνθη γύρω μας,
σαν χορευτές και χορωδία.

Γλυκό λαούτο, αγνό βιολί,
νότες βροχή τριγύρω.
Μια απόφασή μου σιωπηλή:
Ας μείνω εδώ για λίγο.
Και ας συνεχίσουμε μαζί
ατέλειωτη ιστορία.
Να γράψουμε για τ' άνθη αυτά,
άλλη μια ραψωδία.

Αφήνω κάτω τα γκρίζα μου μαλλιά.
Κι αναρωτιέμαι, τι ήρθα να κάνω εδώ.
Που δεν υπάρχουν άνθη πια,
που ξηρασία κυβερνά,
που πια λαούτο και βιολί
βγάζουν παράπονο και θρήνο.

Δάκρυα μοιάζουν τα ξερά πέταλα,
τα λίγα που απομένουν.
Τα περιπαίζει ο άνεμος,
ένα «Μπορεί» προσμένουν.
Είτε έρθει είτε όχι, τραγουδούν.
Κι οι στίχοι τους τ' αυτιά μου καίνε.
Σε εσάς αυτό αφιερώνω:
Το τελευταίο μου το ρέκβιεμ.

Φ.Χ.

Θεσσαλονίκη, 2022-05-18
Με τον τρόπο του Καβαδία (Θεσσαλονίκη)

«Ζωή μου»

Ήτανε εκείνο το πρωί, που είδα στον καθρέφτη
το πρόσωπο το γνώριμο με τη θολή ματιά.
Ρυτίδες το σκεπάσανε, πολλά ήσαν τα έτη,
μα εγώ θυμάμαι τη Ζωή με τα ξανθά μαλλιά.

Ξέχασες τα στιχάκια μας απάνω στα παγκάκια,
τις λέξεις και τα όνειρα που πλάθαμε μαζί,
χάθηκες σαν τα φτερά της πέρδικας σε ύποπτα δρομάκια
που δε τα βλέπει ο ήλιος σαν βγαίνει την αυγή.

Απάνω στο πατάρι μου χιλιάδες οι αναμνήσεις
που φέρνει βόλτες το μυαλό στις όμορφες στιγμές.
Παλιές φωτογραφίες σου, γράμματα κι εξηγήσεις
για μια ζωή που αφήσαμε χωρίς εσύ να φταις.

Το ράδιο παίζει σιγανά και το παιδί κοιμάται
η κούπα μες τα χέρια μου ζεστή για συντροφιά.
Κανείς από τους δύο μας ποτέ δε σε θυμάται,
μας άφησες μονάχους χωρίς παρηγοριά.

Ο χρόνος όμως πέρασε και έκλεισε τις πληγές μου
μέσα από τη ρουτίνα μου, γίνομαι πιο καλά.
Η θάλασσα μου ήρεμη, αγγίζει τις ακτές μου
και ο ήλιος στον ορίζοντα βυθίζεται απαλά.

Κάτω από φώτα κόκκινα κοιμάται τώρα η πόλη
θυμάμαι που μου έλεγες « Για πάντα σ' αγαπώ».
Το μέλλον μου αβέβαιο σαν τη ζωή μου όλη
Κι εγώ θα ψάχνω μάτια να βρω αυτό που λαχταρώ.

Χατζηστεργίου Παναγιώτα

Η τελευταία μέρα Με τον τρόπο του ΣΕΦΕΡΗ

Ήταν η μέρα μόνο σύννεφα, κανείς δεν αποφάσιζε.
Φυσούσε αγέρας αλαφρύς: «Δεν είναι γρήγος είναι σιρόκος»
ψιθύρισε κάποιος.
Κάτι λιγνά κυπαρίσσια καρφωμένα στην πλαγιά
κι η θάλασσα κλειστή με λίμνες φωτεινές, πιο πέρα γκριζα.
Οι στρατιώτες όπλα παρουσίαζαν σαν άρχισε να ψιχαλίζει.
«Δεν είναι γρήγος είναι σιρόκος» η μόνη φράση που ακούστηκε.
Κι όμως το ξέραμε πως την άλλη αυγή δε θα μας έμενε
τίποτε πια, μήτε η γυναίκα πίνοντας πλάι μας στον ύπνο,
μήτε η ανάμνηση πως ήμασταν κάποτες άντρες,
τίποτε πια την άλλη αυγή.

«Αυτός ο αγέρας φέρνει στο νου την άνοιξη» έλεγε η φίλη
περπατώντας στο πλευρό μου κοιτώντας μακριά και
ψιθιρίζοντας: «την άνοιξη που έπεσε ετούτοτο χειμώνα
κοντά στη θάλασσα, θυμάμαι ακόμα.
Τόσο απροσδόκητα, πέρασαν τόσα χρόνια.
Πώς είναι να πεθαίνουμε;»

Ένα νεκρώσιμο εμβατήριο μες στην ψιλή βροχή.
Πώς πεθαίνει ένας άντρας; Παράξενο κανένas δεν το
συλλογίστηκε.

Κι όσοι το σκέφτηκαν ήταν σαν ανάμνηση από παλιά χρονικά της εποχής των Σταυροφόρων ή της εν - Σαλαμίни - ναυμαχίας.

Κι όμως ο θάνατος είναι κάτι που γίνεται· πώς πεθαίνει ένας άντρας;

Κι όμως κερδίζει κανείς το θάνατό του, το δικό του θάνατο, που δεν ανήκει σε κανέναν άλλον και τούτο το παιχνίδι είναι η ζωή.

Χαμήλωνε το φως πάνω από τη συννεφιασμένη μέρα, κανείς δεν αποφάσιζε.

Την άλλη αυγή δε θα μας έμενε τίποτε·

όλα παραδομένα· μήτε τα χέρια μας·

κι οι γυναίκες μας ξενοδουλεύοντας στα κεφαλόβρυσσα

και τα παιδιά μας στα λατομεία.

Η φίλη μου τραγουδούσε περπατώντας

στο πλευρό μου ένα σακατεμένο άσμα:

«Την άνοιξη, το καλοκαίρι, ραγιάδες ...»

Θυμότανε κανείς γέροντες δασκάλους που μας άφησαν ορφανούς.

Ένα ζευγάρι πέρασε κουβεντιάζοντας:

«Βαρέθηκα το δειλινό, πάμε στο σπίτι μας

πάμε στο σπίτι μας ν' ανάψουμε το φως».

Θεσσαλονίκη, 2022, χωρίς όνομα και μάσκες

Το νησάκι με τον τρόπο του Κ.Π.Καβάφη

Σαν βγεις στον πηγαιμό για τις Κυκλάδες,
να εύχεσαι μη να'ναι εκεί ο Κόβιντ,
γεμάτος απειλές, γεμάτος διαδρομές σε Κέντρα Υγείας.

Τας Μεταλλάξεις και Επιπλοκάς,
μια πιθανή διασωλήνωση, ποτέ μη φοβηθείς,
γιατί τέτοια πολλά στο δρόμο σου θα αποφύγεις,
αν μένει ηπίεσίς σου σταθερή, αν η κακή
χοληστερίνη το σώμα το στιλπνόνδεν σου αγγίζει.

Τον θυμωμένο Χαρδαλιά, τον άγριο τον Σύψα
τους άλλους τους γιατρούς κυβερνητικούς και μή,
ποτέ δεν θα πιστέψεις αν δεν τους έχεις στήσει μέσα σου,
αν η ψυχή σου δεν τους έχει αποδεχτεί σωστούς και
σοβαρούς.

Να εύχεσαι να 'ναι ο δρόμος σου πολύ μακρύς,
και τα σοκάκια χωρίς πολύ βουή χωρίς τα στριμωξίδια
που με τι ευχαρίστηση, με τι χαρά και τι κουράγιο
θα παίζεις στη σειρά για σελφτέστ ανώδυνα.

Να σταματήσεις σε Φαρμακεία Αδωνικά,
και τες καλέςπραμάτειες αμέσως να ψωνίσεις,
ντεπόν και αντιπυρετικά, μάσκες και αντισηπτικά,
αλλά και χάπια ηδονικά και αντικορωνοικά κάθε λογής,
όσο μπορείς πιο άφθονα αντικορωνοικά ηδονικά..

Σε ΜΕΘ φουρτουνιασμένες ποτέ σου να μην πας,
μην πάθεις και μη μάθεις από ψεκασμένους ασθενείς.
Πάντα στο νου σου να'χεις μονάχα νησιά και παραλίες.
εκεί είν' ο μοναδικός προορισμός σου.

Αλλά μη βιάζεις τον απόπλου σου διόλου.
Καλλίτερα μέτρα πολλά και φάρμακα αντικά να σου
φορέσουν.
αλλά γερός πια ν' αράξεις στις Κυκλάδες,
χωρίς συμπτώματα χωρίς φοβίες ά-νοσος, αλλά
σοφός με όσα κέρδισες αυτό το καλοκαίρι, σε τούτο το
ταξίδι.

Ο Κόβιντ δειλά-δειλά σου έδωσε τ' αλλιώτικο ταξίδι
γεμάτο δυσκολίες.Χωρίς αυτέςθα ήταν όλα ίδια,
Κυκλάδες και διακοπές, βουτιές και περιπάτους
Άλλα δεν έχει να σου δώσει πια.

Κι αν αδιάφορος γυρίσεις σπίτι και δουλειά
το νησάκι κι ο Κόβιντ δεν σε γέλασαν.
Έτσι μουρλός που έγινες, με τόση ανο(η)σία,
ήδη θα το κατάλαβες Κυκλαδες κι ανοσία
τι θέλουν να σημαίνουν.

Χωρίς όνομα

ΟΜΑΔΑ 2

ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΟΥ ΒΡΑΔΥ

Ψηλά το μαύρο το σκοτάδι,
στο φορεμένο πλέον πέπλο , κοίτα.
Το χέρι άπλωσε και χάιδεψε ολόγυρα,
τα σύννεφα θέλουν παραπάνω.
Καθάρισε το μαύρο και εκείνη τη στιγμή
που είναι όλη δική σου, με τα λεπτά ακροδάχτυλα
κάνε τον πιο τέλειο ασημένιο κύκλο.

Γιαννιώτες χρυσοχόοι τον ποθούνε,
μα ανήκει σε σένα.
Και με το ασήμι που είναι περισσό,
αυτό το λίγο που απομένει, λούσε τα μαλλιά σου.

Χόρεψε ξέφρενα με τον δικό σου τον σκοπό.
Με τες δικές σου ορχήστρες .
Καθώς τινάζεται η κόμη σου και στραφταλίζονται σταγόνες
Ναι, τότε δημιούργησε τον δικό σου ουρανό
και άσε τους άλλους να το λένε βράδυ και καημό.
Ας λέγεται και βράδυ!

ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ ΜΠΟΥΡΟΥ ΣΟΦΙΑ

Απουσία

Θα συννεφιάζει πιο συχνά όταν θα λείπεις.
Θα στάζει αναμνήσεις ο ουρανός
Θα λιποτακτεί το σκίρτημα.
Ανέφικτο.
Καθώς σιγεί η ελπίδα
Θα θριαμβεύει ο στεναγμός.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ ΜΠΟΥΡΟΥ ΣΟΦΙΑ

Ερωτικό κάλεσμα.

Το άγγιγμα νοτίζει
τις απάνεμες στιγμές.
Η ανάσα σου, πνοή μου.
Το είναι μου διαφεντεύεις.
Το σπίτι σου είμαι .

ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ ΜΠΟΥΡΟΥ ΣΟΦΙΑ

Επίφαση

Ρινίσματα χρυσού
στα συντρίμια κομφετί.
Λάμψη
σε κουφάρι που σκιρτά.
Ατόφια δυστυχία απρόσκλητα καρτερεί.
Τσιμεντένια πόδια,
του αναπάντεχου μάρτυρες
ακλόνητα.
Δεν φαντάζει αλήθεια
η ομολογία που αστράφτει.
Το όνειρο κουρνιαάζει στην πρόκληση της απιστίας...

ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ ΜΠΟΥΡΟΥ ΣΟΦΙΑ

Η κόκκινη ζακέτα

Άνοιξε την πόρτα φορτωμένη ψώνια αγκομαχώντας. Προχώρησε, άφησε τα κλειδιά. Ένα όμορφο διαμέρισμα, καλόγουστο με κλασσικά έπιπλα. Δυο καναπέδες πανάκριβοι, λειτουργικοί με τυρκουάζ βελούδο και λευκά ριχτάρια στολισμένα με κεντημένα λευκά μαξιλάρια. Όμορφοι πίνακες στους λευκούς τοίχους, κάποιοι επωνύμων και κάποιοι δικό της. Ανάμεσά τους σε μια προθήκη μια ανδρική φορεσιά, από την περιοχή της Καστοριάς..

Δύο φωτογραφίες στον τοίχο έδειχναν μια πολύ όμορφη κοπέλα. Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη, κοίταξε τις φωτογραφίες και άρχισε να γελάει σαρκαστικά.

- Χα, Χα, δεν το πιστεύω! Αυτή στη φωτογραφία είμαι εγώ, έλα, ήμουν κάποτε, τι έγινε; Πώς αλλάζει τον άνθρωπο η έλλειψη αγάπης, πως τον καταντάει το να αποδέχεται μια κατάσταση μη αποδεκτή!

Ερωτεύτηκα έναν νεαρό καθηγητή, ήμουν χαρούμενη, ευτυχισμένη, κάναμε όνειρα για μας, να παντρευτούμε να κάνουμε οικογένεια. Όταν το έμαθε η μάνα μου, έγινε θηρίο.

-Δεν θα τον πάρεις τον καθηγητάκο, κορίτσι μου.

-Μα κι εγώ καθηγήτρια, δεν είμαι;

-Εσύ άλλο, γυναίκα είσαι! Ο άνδρας που θα πάρεις, πρέπει να είναι πιο ψηλά από εσένα, να έχει ανώτερη κοινωνική θέση και πολύ χρήμα. Άνοιξε τα μάτια σου, πρόσεξε καλά ποιόν θα πάρεις!

Ο πατέρας μου ήσυχος και δουλευτάρης, αλλά η μάνα μου θεοπάλαβη. Εργατική όμως. Δούλειψαν, έκαναν κάποια περιουσία με το βελόνι, την τέχνη της ραπτικής. Με σπούδασαν, μοναχοκόρη, πώς να τους στενοχωρήσω;

Κυνηγούσα μέρα νύχτα, σαν αυτούς, να βγάλω χρήματα κάνοντας σε παιδιά ιδιαίτερα Αγγλικά. Ο νεαρός καθηγητής πήρε μετάθεση στην πατρίδα του. Μάτια που δεν βλέπονται γρήγορα λησμονιούνται...

Διορίστηκα σε μια μικρή πόλη της Μακεδονίας. Μικρή πόλη, καινούργιες γνωριμίες, νέες φιλίες. Εκεί, γνώρισα τον Ντίνο, ερωτευθήκαμε και το μικρό μέρος έγινε ο Παράδεισος μας. Πηγαينوερχόταν στην Θεσσαλονίκη, τρεις ημέρες εδώ και τρεις εκεί... Μετά από αρκετό καιρό, ο Ντίνος αποφάσισε να επισημοποιήσουμε τον δεσμό μας.

Όταν τον γνώρισε η μάνα μου, φωτίστηκε το πρόσωπό της! Ο πατέρας μου ακολούθησε την μάνα μου. Ο γαμπρός Εισαγγελέας παρακαλώ! Πω πω! χαλί έγινε στις περιποιήσεις και καλοτύχιζε την κόρη της! Πολύ γρήγορα ήρθαν δύο όμορφα παιδάκια που τα μεγάλωνε η μάνα μου κι εγώ. Εκείνος, πολυάσχολος, κι αφού διαίωνισε το είδος του, κοιμόταν σε χωριστό κρεβάτι πια. Τσιγγούνης στα αισθήματα, τσιγγούνης και στην τσέπη.

-Έχεις λεφτά απ' το μισθό σου, πλήρωνε εσύ τα έξοδα του σπιτιού, εγώ θα επενδύσω τα δικά μου για το καλό της οικογενείας!

Άνθρακες ο θησαυρός! Όντως επένδυε αλλά στην πατρική του οικογένεια, όλους τους προίκισε, αδελφές κι αδελφό ακόμη και ξαδέρφες.

Εγώ απλώς μεγάλωνα τα παιδιά, δούλευα και ξόδευα. Διακοπές δεν θυμάμαι να πήγα μια φορά κι από κουβέντες; Πολλές και πικρές. Ακόμη και στις εξόδους, χωριστά πηγαίναμε. Όσο για το άλλο; Όταν εκείνος ήθελε να εκτονωθεί, ερχόταν στο κρεβάτι μου και μετά γύριζε ευχαριστημένος στο δικό του να κοιμηθεί. Τί ζωή ήταν αυτή; Με ποιόν ένωσα τη ζωή μου; Ήθελα να χωρίσω αλλά πώς; Φόβος και πανικός. Θα μ' έβγαζε τρελή, θα μου έπαιρνε τα παιδιά. "

Ανακατεύοντας ένα κουτί με χαρτιά, βρήκε κάτι που την έκανε να καταρρεύσει, τότε. Η ημερομηνία πριν τον γάμο. Όλα υπολογισμένα στην εντέλεια! Ψυχρός υπολογιστής. ΠΡΟΣΟΝΤΑ: 1 Είναι μικρή και όμορφη. 2 Είναι μοναχοκόρη. 3 Έχει περιουσία. 4.Είναι καθηγήτρια παίρνει μισθό. 5 Είναι μορφωμένη, μιλάει Αγγλικά. 6 Είναι νοικοκυρά. 7 Έχει δικό της σπίτι. 8 Έχει γονείς, θα μεγαλώσουν τα παιδιά μας όταν αποκτήσουμε.

Της ήρθε να λιποθυμήσει, ανακατώθηκε, έτρεξε στην τουαλέτα και ξέρασε. Δεν υπήρχε ίχνος αγάπης και τρυφερότητας! Δεν άντεχε να τον έχει κοντά της, δεν άντεχε ούτε να αγγίζει τα ίδια τα έπιπλα του σπιτιού. Έμενε στο κρεβάτι και ο θάνατος έμοιαζε μια καλή απόδραση στο νου της. Ύστερα η σκέψη των παιδιών τη

μαλάκωνε, τι θα γινόταν τα παιδιά αν έφευγε απ' τη ζωή;

Και τότε σαν ο από μηχανής Θεός, συνέβη κάτι που στο βάθος της ψυχής της, δεν ήθελε να συμβεί ποτέ. Την θυμόταν αυτήν την στιγμή!

Χτύπησε το τηλέφωνο:

- Η κυρία Κυριακή Καλεντερίδου-Μπούκα;

- Ναι παρακαλώ η ίδια.

- Από το Νοσοκομείο ΑΧΕΠΑ τηλεφωνούμε είναι κάποιος που θα ήθελε να σας μιλήσει.

- Έλα Κίτσα είμαι ο κουνιάδος σου, ο Ντίνος έπαθε έμφραγμα.

Όταν πήγα είχε καταλήξει. Τα παιδιά τα πήρε η μάνα της στο σπίτι.

Εκείνος ήταν ακίνητος, αδύναμος πλέον.

Ήταν εκτός πραγματικότητας, κερνούσε τις σοκολατένιες ελίτσες και το κονιάκ, σαν να ήταν γιορτή, δεν καταλάβαινε, όλα μέσα της ήταν μπερδεμένα. Έβλεπε και δεν έβλεπε, δεν λειτουργούσε, μια περίεργη κατάσταση.

Όταν τελείωσαν όλα, συνειδητοποίησε ότι δεν φοβόταν πια, τα παιδιά ήταν ανήλικα, είχε παραιτηθεί με είκοσι χρόνια δουλειάς.

Η Πολιτεία φρόντισε να της δώσει την ευκαιρία να διαλέξει ποια κύρια σύνταξη θα κρατούσε. Φυσικά κράτησε του αποθανόντος συζύγου της Εισαγγελέως και θα έπαιρνε, ένα μικρό ποσό από την δική της.

-Δεν θα πενθήσεις, τι κόκκινη ζακέτα είναι αυτή που φοράς; της είπε Φωφώ.

- Πενθώ από την ημέρα που παντρεύτηκα! Δεν ένιωσα ότι αγαπήθηκα! Κάθε μέρα πονούσα και λίγο πιο πολύ. Τί νόημα έχει ν' αγαπάς έναν τοίχο, ένα παγωμένο ντουβάρι που πολλές φορές έσπασα τα μούτρα μου πάνω του. Ό,τι είπα γυρνούσε πίσω, λόγια, προσπάθεια... Το αποτέλεσμα; Μούτρα σπασμένα. Τώρα έχω τα παιδιά, με χρειάζονται, έχω πολύ δρόμο μέχρι να τακτοποιηθούν, να σταθούν στα δικά τους πόδια! Έχω πολλή δύναμη μέσα μου, πήρα τη ζωή στα χέρια μου, δεν επιτρέπω σε κανέναν να με μειώσει πια, τελείωσα μ' αυτό. Κι οι φίλοι; Λάκισαν, εξαφανίστηκαν μόλις πέθανε ο ευεργέτης τους.

Όσο ζούσε, να τα τραπέζια, να τα δώρα, υποκρισία και τίποτε άλλο! Η δουλειά τους να γίνει...

Δεν χρωστώ σε κανέναν, μόνο στον εαυτό μου χρωστώ.

Γύρισα όλα τα κέντρα και τα μπουζούκια, δεν με νοιάζει τι θα πει ο κόσμος!

Ποιος νοιάστηκε πρώτος για εμένα;

Είμαι ελεύθερη κι αντιμετωπίζω τον κόσμο με θάρρος.

Άρχισε να γελάει πολύ δυνατά.

Πήρε την φωτογραφία του από το τραπέζι, μια φωτογραφία με ασημένια κορνίζα:

«Λοιπόν ξέρεις τι θέλω να σου πω; Όταν μου έδωσες την μπουνιά στο μάτι, μου έσπασες τα γυαλιά και ξέσκισες το φουστάνι μου, σ' αυτό το χάλι πήγα στο Αστυνομικό τμήμα για να κάνω την καταγγελία. Ο Αστυνομικός μου έδωσε να συμπληρώσω τα στοιχεία μου και τα στοιχεία του ατόμου που με γρονθοκόπησε. Συμπλήρωσα τα στοιχεία. Όταν τον ρώτησα ποιος θα είναι ο υπεύθυνος, μου απάντησε : «Ο Εισαγγελέας»!

Μα αυτός που με χτύπησε, ο άνδρας μου, ΕΙΝΑΙ Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ.

Ποτέ δεν θα ξεχάσω τα μούτρα του!. Πιάσε την κόκκινη ζακέτα, θα την βγάλω στον ήλιο να ξεμυρίσει.

Κατερίνα Βλάχου

Η πρόσκληση

-Κύριε Παπαδόπουλε, έχει έρθει μια πρόσκληση για σας.
-Μπα! Πρόσκληση για μένα, σε λουλουδάτο φάκελο; Πολύ ενδιαφέρον θα 'λεγα, αν κάποιος δεν μου κάνει πλάκα. Για δώσε μου να δω...

Τούτος ο παιχνιδιάρης φάκελος μια έξαψη μου την προκάλεσε. Ανυπόμονα, γεμάτος περιέργεια τον σκίζω, βγάζω την πρόσκληση και αρχίζω να διαβάζω:

«Αγαπητέ Αλέκο, είμαι σίγουρη πως ήδη σε ξάφνιασα, μα να ξέρεις πως αυτό είναι μόνο μια μικρή δόση. Γύρισα στην Ελλάδα πριν τρεις μέρες και το Σάββατο θα κάνω ένα πάρτυ επαναπατρισμού στο σπίτι μου. Θα 'μαστε λίγοι και καλοί. Σε θέλω εδώ. Έχω ετοιμάσει τόσες εκπλήξεις για σένα, δεν θα μου το χαλάσεις λοιπόν. Σε περιμένω!».

Στέλλα Αναγνώστου

Η ποιά; Η Στέλλα; Έλα δεν το πιστεύω!!! Η Στέλλα;

Μα έχω να την δω τριάντα χρόνια. Η Στέλλα που καλημέρα σε κανέναν δεν έλεγε ποτέ, ούτε καν την ματιά της πάνω μας έριχνε. Τόσο ψηλομύτα! Για αυτό εξάλλου την κοροϊδεύαμε και «πριγκηπέσα».

Δεν είχε φίλους, δεν μιλούσε σε κανέναν. Μας κοιτούσε σαν να μας έκανε χάρη. Δεν ήρθε ποτέ σε καμιά εκδήλωση του σχολείου, σε καμιά εκδρομή, σε κανένα στέκι μας. Ερχόταν πάντα την ώρα που χτυπούσε το κουδούνι. Καθόταν στο θρανίο μόνη της, στον θρόνο όπως τον λέγαμε. Έβγαινε μόνο όταν σχολούσαμε. Αυτό, όλα τα χρόνια! Πανέμορφη όμως πάντα! Μοσχοβολούσε! Τα μαλλιά της βελούδινα είχαν μια λάμψη θεϊκή και εγώ ο φουκαράς, καψούρης μαζί της φουλ.

Μα δεν το 'μαθε ποτέ κανείς. Ούτε εκείνη.

Και ξαφνικά, εξαφανίστηκε. Οι γονείς της στα μέσα της γ' λυκείου ανακοίνωσαν πως θα συνέχιζε τις σπουδές της στο εξωτερικό και από τότε δεν την είδε κανείς. Και τώρα είναι εδώ, κάνει πάρτυ, με καλεί, μου μιλάει σαν κολλητό και μου έχει ετοιμάσει και εκπλήξεις. Αυτή δεν είναι η Στέλλα. Ο αέρας του εξωτερικού την άλλαξε μα ήθελα να το δω από κοντά σίγουρα.

Με υποδέχτηκε στην πόρτα. Πάγωσα... Πιο όμορφη από ποτέ!
Σαν να μην πέρασε μια μέρα!
Με άρπαξε, με τύλιξε στην αγκαλιά της και με φίλησε. Μου πέρασε στο σαλόνι και εκεί, η πρώτη έκπληξη. Εκτός από έναν κύριο, δεν υπήρχε κανείς άλλος.
Την κοίταξα απορημένος.
-Αν σου έλεγα ότι θα 'μαστε οι τρεις μας, δεν θα ερχόσουν. Να σου συστήσω τον Ματέο, τον άντρα μου. Κάθισε Αλέκο, θέλω να σου μιλήσω. Θες κάτι να πιείς;
Σωριάστηκα στον καναπέ.
-Κάτι δυνατό...και ο Ματέο, το έφερε.
-Θα μπω αμέσως στο θέμα. Εξαφανίστηκα όπως ξέρεις πριν 30 χρόνια.
Ο λόγος; Ένα απόγευμα, γυρνώντας στο σπίτι έπεσα θύμα βιασμού. Εννέα μήνες μετά γέννησα ένα αγόρι, τον αδελφό σου. Γιατί στα λέω αυτά τώρα;
Πεθαίνω, θέλω να γνωρίσει τον μοναδικό συγγενή του. Εσένα!
Πριν πω κουβέντα, το κουδούνι χτύπησε κι όλοι οι παλιοί συμμαθητές, ξεχύθηκαν στον χώρο. Το πάρτυ άναψε για τα καλά και εκείνη όλο το βράδυ χόρευε ακούραστα, χαρούμενα, σαν να ήταν η τελευταία της φορά.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΓΙΑΚΟΥΜΗ

Φοβάμαι

Φοβάμαι.

-κράτα το τραγούδι μου.

Φοβάμαι τα πουλιά
που κρύβουν τη λαλιά τους.

-Κράτα το χαμόγελο.

Φοβάμαι τους ηγέτες
που θέλουν να μας σώσουν.

-Νιώσε την αγάπη μου.

Φοβάμαι τους ανθρώπους
που τρελαθήκαν στο χθες του αύριο.

-Νιώσε την ανάσα μου.

Φοβάμαι τις μπλε βόλτες
σε πλατεία έρημη από αγκαλιές.

Φοβάμαι...

Ζωή Καραγεωργίου

Κεντήματα, της Ζωής Καραγεωργίου

Μέσα στη ντουλάπα
μου, διπλωμένη σε μια
γωνία, την έχω για να
θυμάμαι τη Σαμοθρακίτισσα
γ ι α γ ι ά .

Τις μάχες μας στην εφηβεία, για
όσα τώρα μου φαίνονται τόσο
α σ τ ε ί α .

Και τη χειρότερη φορά, δώρο μου
έκανες γιαγιά την μαύρη αυτή την
κ α μ π α ρ ν τ ί ν α .

Μαθήματα μου έδωσες πολλά,
μέσα από τη δική σου
σ υ μ π ε ρ ι φ ο ρ ά .

Μακάρι να ήσουν ακόμα εδώ, κι
όταν σε κλήση σε καλώ να λες
Ζ ω ζ ώ κ α ;
Τον θησαυρό σου μην ξεχνάς.
Μαζί μου να κλαις και να γελάς, τις
αναμνήσεις σου να μου κεντάς και
πλούσια να κάνεις, μοναδική, κάθε
στιγμή που είμαστε μαζί!

Ακούω, της Ζωής Καραγεωργίου

Ακούω

τους χτύπους

της κάθε πεταλούδας,

που πάλεψε,

που έζησε,

που έσβησε,

που φάντασμα έγινε

και χάθηκε στο δάσος

Χριστέ και Παναγιά μου ή το Εικόνισμα,

Λευκού θανάτου κίνησες ταξίδι βιασμένο
και όρκισες γι' αυτό ρυτιδιασμένα χέρια
π' αρνήθηκαν στην γης την αγκαλιά θαμμένο
σώο να σ' άφηναν εκεί και να 'χαν οδηγό τ αστέρια.
Ανόμοια σε νου, ψυχή ξεκίνησαν τα ταίρια,
για να ξεφύγουνε τα βάρβαρα πλοκάμια
τις γλώσσες που εκτίναξαν τα λυσσασμένα ασκέρια
Χριστέ και Παναγιά μου!

Ο χρόνος μάσκα φόρεσε, λεπτό σταματημένο
κανείς δεν άντεξε, αφήσαν τα παρτέρια
τα όνειρα π' ανάβλυζαν, το χώμα αγιασμένο
και τα στεφάνια ολόφωτα επλέκαν τα ξεφτέρια.
Κρυμμένο όπως ήσουν σ' αμόλυντα πανέρια
κάποιος σε ανακάλυψε, βρέθηκες εκεί χάμου
κανείς δεν πρόλαβε τ' αλύπητα νυστέρια.
Χριστέ και Παναγιά μου!

Αιώνες άντεξες πολλούς, και με στοργή βγαλμένο
ν' ακούς τις προσευχές, χιλιάδες τα νυχτέρια
η άγνωστη η μοίρα, θέλησε απεγνωσμένο
δυο χαρακιές να στολιστείς από εχθρού μαχαίρια
κι όμως κάποιος πρόφτασε σε κράτησε στα χέρια
σε γλυκοφίλησε εκεί στην αμμουδιά της Σάμου
φιγούρες να φεγγοβολούν τα καλοκαίρια.
Χριστέ και Παναγιά μου¹

Μνήμες μου, Σμύρνη σκόρπισαν χλωμά τα περιστέρια
εικόνισμα βαστώ, θυμίζω στην γενιά μου
θερμοπαρακαλώ σε κάθε μας δυσχέρεια
Χριστέ και Παναγιά μου!

Ζωή Καραγεωργίου

Εργασία Καρακίτσιου

Ανοσιούργημα μεγάλο θεωρώ
τον μέγιστο εγώ να παρωδώ.
Όμως ο Καρακίτσος έδωσε εντολή
και έπιασα μολύβι και χαρτί.

Μονότονη δεν είναι πλέον η ζωή
φροντίζουνε γι' αυτό οι πολιτικοί,
χαραμοφάηδες, αλήτες ,ελεεινοί
γεμίσανε και πάλι τη Βουλή.

Αυτό που ζω λοιπόν εγώ θα παρωδήσω.
Αυτό που με εμποδίζει να δημιουργήσω,
με φυλακίζει με του φόβου τα δεσμά
και μου στερεί αγαπημένων αγκαλιά.

Ελπίδα μου όμως και φως η νέα η γενιά.
Όμως, μπορεί αυτή να σπάσει τα δεσμά;
Η μοσχαναθρεμένη, βολεμένη και εκλεκτή
που μόνο τα βιβλία της κατέχει να κρατεί.

Πτυχία γέμισαν τον τοίχο, ως έπρεπεν πολύ

Μα η τσέπη άδεια από λεφτά.
Ξέρουν πολύ καλά οι διοικούντες:
«Άσε τη γνώση να πεινά».

Δυό δρόμοι ανοίγονται μπροστά τους
Αγώνας επιβίωσης σκληρός ή μισεμός
«Κι έτσι κανείς δεν εμποδίζει
Να τους επάρουμε το βιός»

Αυτά σκεφτήκαν οι λεχρίτες
για να περάσουνε καλά.
Μα δεν λογάρισαν καλά
πως ο λαός μια μέρα θα ξυπνήσει.

Κική Κιαπή

Κική Κιαπή

Απουσία

Θα συννεφιάζει πιο συχνά κάθε που θα λείπεις....

Θα ψιχαλίζει ο ουρανός χιλιάδες
αναμνήσεις.
Θα ψιθυρίζει η σιωπή
απουσία.

Θα συννεφιάζει πιο συχνά κάθε που θα λείπεις....

Θα λιποτακτεί το σκίρτημα.
Ανέφικτο.
Καθώς σιγεί η ελπίδα
Θα θριαμβεύει ο στεναγμός.

ΤΖΕΝΗ ΜΑΙΛΗ

Ερωτικό κάλεσμα.

Το άγγιγμα νοτίζει
τις απάνεμες στιγμές.
Η ανάσα σου, πνοή μου.
Το είναι μου διαφεντεύει.
Έλα, είμαι το σπίτι σου.

ΤΖΕΝΗ ΜΑΙΛΗ

Επίφαση

Ρινίσματα χρυσού
Σε συντρίμια κομφετί.

Λάμψη
σε κουφάρι που σκιρτά.

Ατόφια δυστυχία,
απρόσκλητα σοφτ καρτέρια.

τσιμεντένια πόδια,
ως μάρτυρες ακλόνητοι.

Αλήθεια δεν φαντάζει
η ομολογία και πάλι αστράφτει.

Το όνειρο κουρνιάζει
αδέσποτο στης απιστίας τη φυλακή.

ΤΖΕΝΗ ΜΑΙΛΗ

Περίμενε!!!!!!

Κάτι ακούγεται...

Όχι, δεν είναι απέξω.

Θα ήταν ήχοι άηχοι...αν ήταν

Το ακούω!

Έρχεται από κάπου εδώ κοντά.

Όχι!! Δεν με γελούν οι αισθήσεις...

Έχει καιρό που έπαψα να ελπίζω στην εξαπάτηση αυτών

-ούτε η μηχανική με ρυθμό ίδιο αναπνοή-

Όχι, όχι είναι κάτι άλλο.

Σαν-δηλαδή... Τι σαν να-έρχεται από μέσα μου

Τρομάζω!!

Η τελευταία θορύβου ανάμνηση ήταν αυτή τσαλαπατημένων
θραυσμάτων

Αυτό μου έλειπε...

Να αρχίσω να ακούω μέσα από μένα.....

Το τι μάχες έδωσα να επιβάλω την απόλυτη σιωπή,

το πόσες φωνές έπνιξα που μου αντιστέκονταν σθεναρά

Όχι, δεν πρόκειται! Συντεθλιμμένα Θρύψαλα να μου ξυπνήσουν
Χαρακιές!

Αφουγκράζομαι...

Δεν υπάρχει περίπτωση !

Κάποιος μου κάνει φάρσα!!

Ακούω, ακούω τους χτύπους!!!!

Ακούω τους χτύπους τις καρδιάς μου!!

Τώρα κατάλαβα, δεν σταμάτησε λεπτό να χτυπάει..

Οι αισθήσεις μου είχαν κάνει την χάρη-με παραπλάνησαν-με
σπασμένα γυαλιά

και κάνανε εχθρό ακόμα και τον παραμικρό ψίθυρο πολέμο
αυτών...

Και χτύπος δυναμώνει..πληρώνοντας με το ίδιο νόμισμα!

Κομμάτια χιλιάδες η σιωπή που αρχίζουν να λιώνουν!

Ακούω ,ακούτε; ακούτε; ακούω

Μια λέξη ηχεί σε κάθε απόληξη του κορμιού μου!

ΖΩΗ!

Γιώργος Ξενίδης

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

Ένα διπλό κρεβάτι και μια λεκάνη.
Πρώτα με πλένεις.
απλώνεις την πετσέτα με αργές κινήσεις.

Στα μάτια με κοιτάς.
Μια ανεμώνη το χαμόγελό σου
Απλώνεσαι, με χαϊδεύεις.
Στήθος γυμνό ως τον ουρανό.

Ύστερα έρχεσαι.
Ξαπλώνεις δίπλα μου,
τα βλέφαρα μου κλείνουν απαλά
τα χέρια σου μια αγκαλιά
εσύ, κρυφό μου δώμα του κορμιού μου.

Παπαστεργίου Δάφνη

Η ΑΝΟΙΞΗ

Έρθε πάλι η Άνοιξη
όλο με χαρά
πάντα με λουλούδια
πάντα με τραγούδια.

Φεύγει η σκοτεινιά
φεύγει η καταχνιά
λάμπει πάλι το φως
η ζωή παίρνει μπρος.

Βραδιές φωτεινές
βραδιές ρομαντικές
μυρίζουν γιασεμί
όλα είναι σαν γιορτή.

Ολόγιομο φεγγάρι
καλεί το παλληκάρι
να βρεθεί με την καλή του
βράχος στη ζωή του

Παφίλη

ΕΚΔΡΟΜΗ

Ο Ήλιος καυχήθηκε πως σκάλωσε το φως.
Στεφάνι κίτρινο στολίζει τα παιδιά
χρυσά ζεστά τα φύλλα του
χρυσές κλωστές του κουβαριού.

Κεράσια του Μαγιού τα κόκκινα τα πρόσωπα,
Σε σύννεφο από σκόνη παραδίνονται.
Περήφανος ο θρόνος που προσφέρει
στην πορφυρή καρδιά τους
διάφανη η χαρά τους στα χείλη καρφωμένη.

Τρία κόκκινα στολίδια, μοναχικές καρδιές
με άσπρα μαντήλια χορεύουν, φτερουγίζουν.
Παραμερίζουν τις δροσερές στάλες
να διαβούν την αυγούλα
γαλάζιες κορδέλες στα μαλλιά τους.

Αγέρωχα τ' άδολα χαμόγελά τους
σκαρφαλώνουν σ' απάτητους χάρτες

Σε κουφάρια πλοίων εισβάλλουν
βαθιά σε ωκεανούς άκαρπους και μελετούν
θησαυρούς ναυαγίων.

Τσομίδου Μελίνα

Η ΣΧΟΛΙΚΗ ΠΟΔΙΑ

Ανάμεσα στα ρούχα τα παλιά
της παιδικής μου κόκκινης βαλίτσας
ξεπρόβαλλε η σχολική μου
η μπλε ποδιά
με το λευκό πλεκτό το γιακαδάκι

Ξεβαμμένη!
Θυμωμένη!
Δεν μιλώ....
Λιγοστεύει η ελπίδα
ξεθωριάζει η χαρά
-Άργησες

Τσομίδου Μελίνα

ΧΑΪΚΟΥ

1. Βαπόρι λευκό
ανάσα του θέρους αχ!
θα σε προσμένω.
2. Οι ροδακινιές
στο φθινόπωρο μιλούν
στον κάμπο στέκουν.
3. Θλιμμένες νύχτες
παγωμένα όνειρα
θ' αργήσει το φως.
4. Πράσινα φύλλα
χρώματα της Ίριδας
χαρά σκορπίζουν.

ΤΣΟΜΙΔΟΥ ΜΕΛΙΝΑ

ΣΗΜΕΙΟ ΜΗΔΕΝ

Φως ηλίου λαμπερό.

Ιερό και Ιλαρόν.

Τον χρόνο το γοργό
να φτάσω προσπαθώ.

Αίφνης σκοτεινιά.
Ακολουθώ μια σκιά.
Το φως του φεγγαριού
με φωτίζει αχνά.

Ακούω τη φωνή σου
απαλή και βαθιά.
Πλησιάζω αργά-αργά
με φόβο στην καρδιά.

Τα αγγελικά σου μάτια
με μαγνητίζουν ψυχικά.
Σε κρατώ αγκαλιά.
Μα εσύ μακριά.

Στο σημείο μηδέν,
χάθηκες...
Βροχή, συννεφιά,
χιόνι, παγωνιά.
Σ' αναζητώ νοερά.

Με ένα ΚΛΙΚ όλα αλλάζουν.
Με ένα ΚΛΙΚ όλα χάνονται.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ ΧΟΥΡΙΔΟΥ

ΤΟ ΑΝΟΙΧΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΙ

Κλεφτές ματιές απ' τις κουρτίνες,
σκέψεις βαθιές και σκοτεινές,
να τις τραβήξεις, να ξεφύγεις
από τις έγνοιες τις πολλές.

Μόνος να δεις τη λευτεριά,
τη σωτηρία της ψυχής,
να στοχαστείς, να ονειρευτείς,
τα απωθημένα της ζωής.

Να βγεις στο φως το λαμπερό,
δίχως τα μάτια σου να κλείσεις,
Να συνεχίσεις πια να ζεις,
με το όνειρό σου που ποθείς.

Το ανοιχτό το παραθύρι
σε ταξιδεύει σε γεφύρι.
Όταν διαβείς, τότε θα βρεις
την ευτυχία της ζωής.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ ΧΟΥΡΙΔΟΥ

Η ΠΙΣΤΗ

Ένα πέπλο μιας σκιάς
κάλυψε την ψυχή σου.
Φόβος τάραξε το κορμί σου.
Και κάτι έφραξε τον δρόμο σου.

Σήκωσες πιο ψηλά το κεφάλι,
κοίταξες τον ουρανό.
Εκεί δεν υπάρχουν δρόμοι,
ούτε εμπόδια σωρός.

“Πέτα ψηλά και πάλεψε.
Μείνε ψηλά, προχώρα”.
Τώρα είσαι πιο δυνατός,
πίστη στον εαυτό σου.

Στεφάνι νίκης στα μαλλιά σου
Ο θρίαμβος δικός σου
Το φως ξεχειλίζει
Μπράβο σου.

ΙΟΥΝΙΟΣ 2022
ΠΟΛΥΞΕΝΗ ΧΟΥΡΙΔΟΥ

ΤΡΑΥΜΑ

Ανεβαίνω. Η ξύλινη σκάλα τρίζει. Κοιτώ διστακτικά ανάμεσα από τα κάγκελα. Σκόνη και εγκατάλειψη στη μεγάλη σάλα. Πόσες γιορτές φιλοξένησε με φαγοπότια φίλων και συγγενών...Μερικές φορές που ερχόταν στο τσακίρ κέφι το ρίχναν στο χορό και στο τραγούδι.

Αχανής μου φαινόταν στα μάτια μου τότε ο χώρος, τώρα είναι απλώς ένα μεγάλο δωμάτιο. Κάθομαι σε μια πολυθρόνα, σηκώνοντας το προστατευτικό της σκόνης σεντόνι. Σκέψεις και συναισθήματα συγκρούονται μέσα μου, εικόνες που προβάλλουν τα σλάιντς της ζωής μου.

Η μάνα χαρούμενη και γελαστή σερβίρει, μετά περιφέρεται θλιμμένη, τώρα κάθετα σιωπηλή, χαμένη. Ο οκτάχρονος εαυτός μου ξεπροβάλλει πίσω από τον καναπέ και κάθετα δειλά δίπλα μου.

-Άργησες, μου ψιθυρίζει μουτρωμένος, με παράτησες εδώ και δεν με νοιάστηκες. Μόνο για τους άλλους τρέχεις, προτεραιότητα πάντα οι άλλοι. Με ξέχασες εδώ να βολοδέρνω, πού να κρύψει ένα παιδί τόση λύπη, τόσο θυμό; Χάθηκα μέσα στην ερημιά μου.

Τα μάτια μου πλημμυρίζουν δάκρυα. Το αγκαλιάζω και αντιστέκεται, το χαϊδεύω και ηρεμεί σιγά-σιγά. Φιλώ το σγουρό της κεφάλι και την κρατώ σφιχτά πάνω μου.

-Σςςς, ησύχασε, είμαι εδώ τώρα και θα είμαι πάντα εδώ για σένα. Ποτέ ξανά δεν θα σε αφήσω, ποτέ δεν σε ξέχασα...μόνο έψαχνα χώρο να αφήσω τη λύπη σου και τον θυμό σου, που έγιναν ποτάμι μανιασμένο και με παρέσυρε και μένα στο διάβα του και με πήγε μακριά. Τόσο μακριά, που έχασα τον δρόμο. Όταν μπόρεσα να τραβήξω το βλέμμα μου από το ποτάμι και το σήκωσα στον ουρανό, εκείνο θαρρείς και ημέρειψε και τότε μπόρεσα να βγω στη στεριά. Περπάτησα στην όχθη του

μέχρι που βρήκα το δρόμο και να 'μαι. Θα σε πάρω μαζί μου
τώρα και θα σε φροντίζω πάντα. Έτσι κι εκείνος ,που ο πρόωρος
χαμός του μας γέμισε πόνο και θυμό, θα αναπαυτεί πια
γαληνεμένος.

Χωρίς όνομα